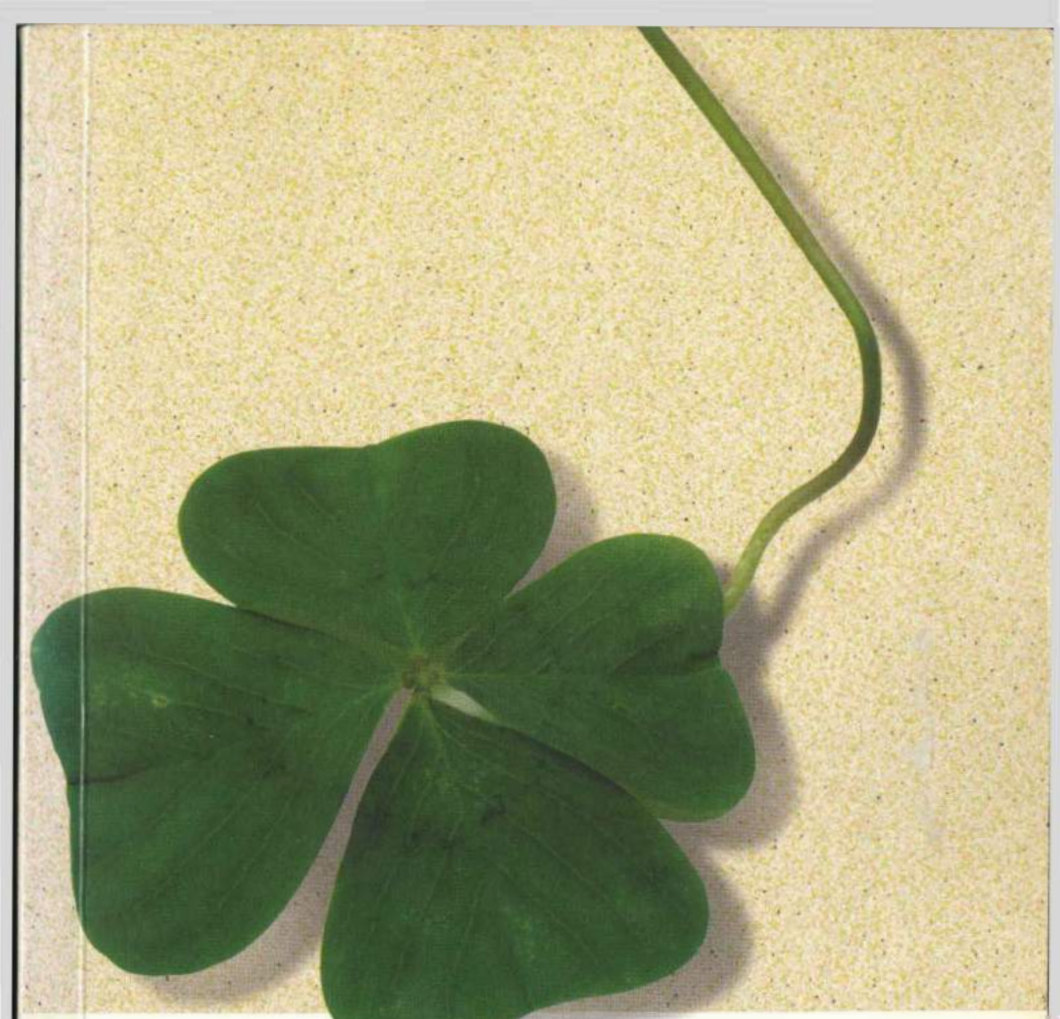

Alex Rovira / Fernando Trias de Bes

İyi Şanslar!

Hayatınızda ve İşinizde Başarı İçin Gerekli Koşulları Kendiniz Yaratın

epsilon

Çocukluk arkadaşı olan Max ve Jim,
tam elli yıl sonra bir parkta karşılaşırlar.
Max hayatta büyük başarılara imza atmıştır.
Jim'in ise hayal kırıklıklarıyla dolu bir geçmişi vardır.
Max'in başarısının sırrı, büyükbabasının ona yıllarca önce
anlattığı bir öyküde gizlidir.
Öykü içindeki bu öykü, artık bir klasik olan ünlü yapıt Simyacı'yı
anımsatmakta, hayatta fırsatların peşinden koşmanın ve
başarıyı elde etmenin sırlarını anlatmaktadır.
Sürpriz bir sonla biten İyi Şanslar!,
okuyucuya ilham vermeyi, yol göstermeyi amaçlıyor ve
bunu başarıyor.

ISBN 975-331-679-8
9 789753 316798
5.950.000 TL
5.95 YTL
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr

İYİ ŞANSLAR!

Hayatınızda Ve İşinizde,
Başarı İçin Gerekli Koşulları
Kendiniz Yaratın

İYİ ŞANSLAR!

Orijinal Adı: Good Luck
Yazan: Alex Rovira, Fernando Trias de Bes
Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Özge Onur
Düzenleme: Gülen Işık

Kapak Tasarımı: Pınar Kazma
Montaj: Hülya Yılmaz
Film-Grafik: Ebru Grafik
Baskı - Cilt: Melisa Matbaacılık

1. Baskı: Aralık 2004

ISBN: 975 331 679-8

© Josep Feliu. 2004

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. ve San. Ltd. Şti.

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. ve San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. 24/4 34437 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 47 29
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Genel Dağıtım:
Yeni Çizgi Yayın Dağıtım Ltd. Şti.
Gürsel Mahallesi Alaybey Sk. No: 7
Kâğıthane / İstanbul
Tel: 0212.220 57 70 pbx Faks: 222 61 55
İnternet adresi ve on-line alışveriş: www.yenisayfa.com

İYİ ŞANSLAR!

Hayatınızda Ve İşinizde,
Başarı İçin Gerekli Koşulları
Kendiniz Yaratın

Alex Rovira
Fernando Trias de Bes

Çeviri
Özge Onur

epsilon®

İçindekiler

Birinci Bölüm
Karşılaşma **7**

İkinci Bölüm
Sihirli Yonca Efsanesi **25**

Üçüncü Bölüm
İyi Şansı Yeniden Bulmak **133**

Dördüncü Bölüm
Bizimle Aynı Fikirde Olanlar **141**

Beşinci Bölüm
Özet, Öykünün Anafikri,
İyi Şans'ın Yeni Kaynakları **149**

Yazarlar Hakkında **157**

Birinci Bölüm

Karşılaşma

Güzel bir ilkbahar günü, disiplinli ve başarılı bir işadamı olan Max, sade ama çok şık giysileriyle, Central Park'ta en sevdiği bankta oturuyor, gelip geçen çiftleri, oyun oynayan çocukları ve tatlı meltemin esintisiyle dalgalanan ağaçları seyrediyordu. Yaşamını düşünüyordu. Çıplak ayaklarını yoncaların bezediği çimenlere gömmüştü. Her şey tam istediği gibiydi; böyle öğleden sonralara bayılıyordu.

Max altmış dört yaşındaydı ve başarılarla dolu bir hayatı vardı.

Birden, beklenmedik bir şey oldu.

Max'in yanına başka bir adam oturdu. Adı Jim'di. O da altmış dört yaşındaydı. Çökmüş, yorgun görünüyordu ama yine de başı dimdikti. Zor günler geçirmişti. Hatta, elli yıldır zorlu bir yaşam sürdüğü söylenebilirdi. Çok uzun süredir işleri yolunda gitmiyordu.

Jim, Max'in yanına oturduğunda, iki adam bakıştılar. Birbirlerinin gözlerinde tanıdık bir şeyler görmüşlerdi sanki. Bulanık ama tanıdık bir şeyler.

"Max?" dedi Jim.

"Jim?" diye karşılık verdi Max.

"Olamaz!" diye bağırdı Jim.

"Gözlerime inanamıyorum!" diye haykırdı Max.

Gülerek ayağa kalkıp kucaklaştılar.

Max ve Jim çocukluklarında iki iyi arkadaştılar. İki yaşından on yaşına kadar birbirlerinden neredeyse hiç ayrılmamışlardı. New York'ta mütevazı bir mahalle olan Bronx'ta oturuyorlardı.

"Bu mavi gözleri nasıl tanımam," dedi Max, Jim'e.

"Ben de seni mağrur ve kibar görünüşünden tanıdım. Elli yıl önce de böyle görünüyordun. Hiç değişmemişsin," diye karşılık verdi Jim.

Bir süre çocukluk anılarından söz ettiler. Sonra Max sordu.

"Anlatsana, eski dostum, şimdi nasılsın? Gözlerinde bir parça hüzün var sanki."

Jim cevap verdi:

"Pek başarılı bir hayatım olmadı benim."

"Neden?"

"Belki hatırlarsın, ben on yaşındayken o mahalleden ayrıldık. Bir gün evimizden çıkıp gittik, bir daha da geri dönmedik. Babama, başka hiçbir varisi olmayan amcasından yüklü bir miras kalmıştı. Hiç kimseye bir şey söylemedik. Annemle babam, hayatımızdaki bu beklenmedik değişimi kimsenin öğrenmesini istemiyordu. Evimizi, arabamızı değiştirdik; komşularımız, dostlarımız değişti. Seninle de iletişimimiz koptu."

"Demek öyle," dedi Max. "Biz de sizi merak edip durduk. Çok büyük bir miras mıydı kalan?"

"Evet. Faaliyet halindeki kârlı, dev bir tekstil fabrikası da bu mirasa dahildi. Babam fabrikayı daha da büyüttü ve kârı artırdı. Öldüğünde, yönetimi ben devraldım. Ama şanssızlıklar peşimi bırakmadı. Bütün işler ters gitti," diye açıkladı Jim.

"Sonra ne oldu peki?"

"Bir süre hiçbir değişiklik yapmadan işlerin yoluna girmesini bekledim. Sonra rakiplerimiz atağa kalktılar. Satışlar düşmeye başladı. En iyi malı biz üretiyorduk. Bu nedenle, müşterilerimizin kısa sürede farkı göreceklerini, rakiplerimizin ürünlerinin ucuz ama kötü olduğunu fark edeceklerini umuyorduk. Ama müşterilerimiz kumaştan anlamıyorlardı. Anlasalardı, bizim ürünlerimizin üstünlüğünü görürlerdi. Oysa onlar yeni şirketlerin modaya uygun ürünlerini tercih etmeye devam ettiler."

Jim derin bir soluk aldı. Yaşadığı sıkıntıları hatırlamıştı. Max sesini çıkarmıyordu. Ne diyeceğini bilemiyordu ki. Jim devam etti:

"Çok para kaybettim ama fabrika faaliyetine devam ediyordu. İşi küçültmeye karar verdim, maliyetleri olabildiğince kıstım. Ama biz küçüldükçe satışlar daha da düştü. Yeni bir marka yaratmayı düşündük, ancak yatırım yapacak ortak bulamadık. Piyasa yabancı markaları tercih ediyordu. Fazla seçeneğim yoktu. Kendi mağaza zincirlerimi kurmaya karar verdim ve neredeyse bir yıl araştırma yaptım. Sonunda da kurdum, ama çok geçme-

den mağazaların giderlerini karşılayamaz hale geldim. Satışlar iyi değildi. Borçlarımı ödeyememeye başladım. Fabrikayı, topraklarımızı, evimi, bütün mallarımı satmak zorunda kaldım. Önce istediğim her şeye sahip olmuş, sonra hepsini kaybetmiştim. Şans yüzüme gülmüyordu bir türlü."

"Sonra ne yaptın?" diye sordu Max.

"Hiçbir şey. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bir zamanlar yanımdan ayrılmayan insanlar birer birer benden uzaklaşıyorlardı. Karım beni terk etti. İlişkimizi de mahvetmiştim çünkü. Durmadan iş değiştirdim, hiçbirinde dikiş tutturamadım. Aç kaldığım bile oldu. On beş yıldır ne iş bulursam yapıyorum. Birilerinin ayak işlerini yapıyorum, verdikleri paralarla karnımı doyuyorum. Komşularımın yardımlarını kabul ettiğim bile oluyor. Şansım hiç yaver gitmedi."

Jim daha fazla devam etmek istemedi. Çocukluk arkadaşına sordu:

"Ya sen? Senin hayatın nasıl geçti? Şans yüzüne güldü mü?"

Max gülümsedi.

"Belki de hatırlarsın, benim ailem yoksuldu. Hatta sizden daha yoksulduk biz. Bizimkilerin doğru dürüst işi yoktu. Kimi geceler yiyecek hiçbir şey bulamazdık. Annen çektiğimiz sıkıntıyı bilir, bize yemek getirirdi, hatırlıyor musun? Okula da gidemiyordum, Hayat Okulu denen okulda dersler alıyordum sadece. On yaşındayken çalışmaya başladım. Siz o zaman birdenbire ortadan kaybolmuştunuz."

Max devam etti:

"Önceleri araba yıkıyordum. Sonra lüks bir otelde bellboy olarak iş buldum. Derken terfi ettim ve lüks otellerde kapı görevlisi olarak çalıştım. Yirmi iki yaşına geldiğimde, büyük bir fırsatı değerlendirdim."

"Ne yaptın?"

"Kapanmak üzere olan küçük bir atölyeyi devraldım. O zamana kadar biriktirdiğim bütün parayı bu iş yatırdım, yetmeyince borçlandım. Deri çantaların yapıldığı bir atölyeydi burası. Çalıştığım şık restoran ve otellerde çeşit çeşit çantalar görmüştüm. Zenginlerin nasıl çantaları beğendiklerini biliyordum. Bellboyluğum sırasında taşıdığım çantaların benzerlerini şimdi atölyemde üretmem gerekiyordu."

Max konuşmasını sürdürdü.

"Önceleri çantaları hem yapmam hem satmam gerekiyordu. Geceleri ve hafta sonları da çalışıyordum. İlk yıl çok iyi geçti. Kazandığım bütün parayı malzemeye yatırıyordum. Bütün ülkeyi dolaşıyor, başkalarının neler yaptığını öğrenmeye çalışıyordum. Deri çantalar konusunda herkesten çok şey bilmek zorundaydım. Mağazaları gezdiğimde bir sürü şey öğreniyordum. Elinde deri çantası olan herkese bu çantada neyi sevip neyi sevmediğini soruyordum."

Max işindeki ilk yıllarını, o yılların coşkusuyla hatırlıyordu.

"Satışlar artmaya başlamıştı. On yıl boyunca, kazandığım bütün parayı yine işe yatırdım. Yeni fırsatlar yaratmaya çalıştım, gözlerimi dört açtım. Her yıl, en çok satan çantalar üzerinde değişiklikler yaptım, tasarımlarını geliştirdim. Atölyemde yaşanan hiçbir sorunun çözümünü ertesi güne ertelemedim. Her şeyin kontrolünü elimde tutmaya çalıştım. Bir atölye daha kurdum, sonra bir tane daha, bir tane daha... Şimdi dünyanın çeşitli yerlerinde bulunan yirmi fabrikamda iki bin kişi çalışıyor. Bunları yapmam kolay olmadı, çok çalıştım ama buna değdi."

Jim, bu son cümle üzerine yorum yapmak için arkadaşının sözünü kesti:

"Sen benden daha şanslıymışsın. Hepsi bu."

"Öyle mi düşünüyorsun? Benim sadece şanslı olduğuma mı inanıyorsun?" diye sordu Max, şaşırarak.

"Seni küçümsemek ya da kızdırmak için söylemiyorum," dedi Jim zayıf bir sesle. "Ama başarının tek nedeni olarak da kendini görme. Hayat herkese eşit davranmıyor, herkesin talihi aynı olmuyor. Benim yüzüme gülmeyen şans senin yüzüne gülmüş, o kadar, eski dostum."

Max bir süre düşündü.

"Dinle... Bana miras olarak büyük bir servet kalmadı. Ama büyükbabam bana çok daha değerli bir şey bıraktı. Şans ile İyi Şans –baş harfleri büyük- arasındaki farkı biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum," dedi Jim, ilgisiz bir tavırla.

"Büyükbabam, birlikte yaşadığımız günlerde bir öykü anlatırdı bize. Şans ile İyi Şans arasındaki farkı ondan öğrendim ben. Bu efsane hayatımı değiştirdi diyebilirim. Ne zaman korku, kuşku, belirsizlik ve kararsızlık yaşasam imdadıma yetişti. Mutluluk ve minnet duyduğum za-

manlarda da aklımdan çıkmadı. Altı yıl boyunca biriktirdiğim paralarla o küçük atölyeyi almaya bu öykü sayesinde karar verdim. Yine bu öykü, hayatımda dönüm noktası olan pek çok kararı almama da yardımcı oldu."

Max konuşurken, Jim'in aklı başka yerlerde gibiydi.

"Altmış dört yaşındaki bir adam masal dinlemeye hevesli olmayabilir ama işine yarayacak bir şeyler öğrenmek için hiçbir zaman geç değildir. Ne demişler: Hayattan umut kesilmez. İstersen, bu öyküyü sana da anlatabilirim."

Jim cevap vermedi.

"Bu öykünün birçok insana yararı dokundu. Sayısız işadamı, girişimci, sanatçı yararlandı bundan. Şans ile İyi Şans arasındaki farkı öğrenen herkes işinde gözle görülür başarılar elde etti. Kimileri çalıştığı şirkete büyük yarar sağladı. Kimileri aradığı eşi buldu. Hayallerindeki insanla karşılaştı. Düşlerindeki aşkı yaşadı. Spor-

cular, müzisyenler, hatta bilim adamları, araştırmacılar, her yaştan pek çok insan bu öykünün yararını gördü. Bunu rahatlıkla söyleyebiliyorum çünkü gözlerimle gördüm. Altmış dört yaşındayım; bu yaşıma kadar öykünün pek çok insan üzerindeki etkilerine tanık oldum."

Jim meraklanmıştı.

"Peki, bana da anlat o zaman. Şans ile İyi Şans arasındaki fark neymiş?"

Max cevap vermeden önce bir süre düşündü.

"Ailene miras kaldığında, şanslıydın. Ancak bu tür bir şans bize bağlı değildir; bu nedenle etkisi uzun sürmez. O zamanlar birazcık şanslıydın, ama şimdi pek şanslı olduğun söylenemez. Şans, sade, düz şans sana bağlı değildir. İyi Şans ise sadece sana bağlıdır. Gerçek şans budur."

Jim duyduklarına inanamıyordu.

"Sen bana şansa inanmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Şans diye bir şeyin var olduğunu kabul edebiliriz, ana yanımıza uğradığında uzun süre kalmaz. Piyangoda büyük ikramiyeyi kazanan insanların %90'ının on yıldan daha kısa bir süre içinde meteliksiz kaldığını ya da başladığı yere döndüğünü biliyor muydun? İyi Şans ise tamamen sana bağlıdır, istersen gelir. Bu yüzden İyi Şans'tır, iyi ve gerçek olan odur."

"Neden gerçek olan o? Aradaki fark ne?" diye sordu Jim.

"Öyküyü dinlemek ister misin?" dedi Max.

Jim tereddüt etti. Kaybettiği zamanlar geri gelmezdi belki, ama dinlemekle de bir şey kaybetmezdi. Üstelik, artık altmış dört yaşında olan çocukluk arkadaşından bir

öykü dinlemek de eğlenceli olabilirdi. Çok uzun zamandır hiç kimse onunla çocukla konuşur gibi konuşmamıştı.

"Hadi anlat," dedi sonunda.

İyi Şans'ın Birinci Kuralı

Şans uzun süreli değildir,
çünkü bize bağlı değildir.
İyi Şans ise sonsuza dek devam eder.
Çünkü onu biz yaratırız.

İkinci Bölüm

Sihirli Yonca Efsanesi

Merlin'in Yarışması

Bir zamanlar, çok uzaklarda bir ülkede, yaşlı bilge Merlin, şövalyeleri çevresine toplamış. Onları sarayın bahçesine götürmüş ve demiş ki:

"Uzun zamandır benden bir yarışma düzenlememi isteyip duruyorsunuz. Kiminiz ülkedeki bütün şövalyeler arasında bir turnuva düzenlememi önerdi. Kiminiz herkesin mızrak ve kılıç kullanma konusundaki ustalığını kanıtlayacağı bir yarışma düzenlememi istedi. Ama ben başka bir yarışma önereceğim."

Herkes çok meraklanmış. Merlin devam etmiş:

"Duyduğuma göre, yedi gün içinde bu ülkede bir Sihirli Yonca büyüyecekmiş."

Şövalyeler heyecanlanarak fısıldaşmaya başlamışlar. Bazıları, yaşlı bilgenin neden söz ettiğini biliyormuş. Bazılarının ise hiçbir şeyden haberi yokmuş. Merlin onları susturmuş.

"Sakin olun! Sakin olun! Size Sihirli Yonca'nın ne olduğunu anlatayım. Sahibine benzersiz bir güç veren dört yapraklı bir yoncadır bu. Sınırsız şans getirir. Savaşta, işte, aşkta, parada... Zaman ve mekân sınırı yoktur!"

Şövalyeler yine büyük bir heyecan içinde kendi aralarında konuşmaya başlamışlar. Hepsi Sihirli Dört Yapraklı Yonca'yı merak ediyormuş. Ayağa kalkıp zafer çığlıkları atanlar bile olmuş.

Merlin onları bir kez daha susturup sözlerine devam etmiş.

"Sakin olun! Sakin olun! Henüz sözlerimi bitirmedim. Dört Yapraklı Yonca, Unutulmuş Vadi'nin arkasında, on iki tepenin ötesinde, Büyülü Orman'da büyüyecek. Tam yerini bilmiyorum. Tek bildiğim, Yonca'nın Büyülü Orman'da görüleceği."

Şövalyelerin heyecanı birden sönüvermiş. Önce derin bir sessizlik olmuş. Sonra düş kırıklığı içinde iç çekişler duyulmuş. Büyülü Orman, ülkeleri kadar büyük bir yermiş. Uçsuz bucaksız, balta girmemiş bir ormanmış burası. Bu kadar geniş bir alanda küçücük bir dört yapraklı yoncayı nasıl bulacaklarmış? Samanlıkta iğne bulmak bile bundan kat kat kolaymış!

Böyle bir yarışmanın anlamsız olacağına inanan şövalyeler birer birer sarayı terk etmeye başlamışlar. Merlin'in yanından geçerken, önerdiği şeyi kesinlikle onaylamadıklarını belirten bakışlar fırlatıyorlarmış ona.

"Mantıklı bir yarışma düzenlediğinde haber ver," demiş biri.

"Bilseydim, hiç gelmezdim," demiş bir başkası.

"Ne yarışma ama! Bizi çöle mavi bir kum tanesi bulmaya göndersen daha iyiydi! O çok daha kolay olurdu!" diye atılmış alaycı bir şövalye.

Şövalyeler bahçeden çıkıp atlarının yanına gitmişler. Sonunda sadece iki şövalye kalmış.

"Siz neden gitmediniz?" diye sormuş Merlin.

Adı Nott olan ve siyah bir pelerin giyen şövalye cevap vermiş:

"Bunun zor olacağını biliyorum. Büyülü Orman kocaman bir yer. Ama bana yardım edecek birini tanıyorum. Sanırım yoncayı bulabilirim. Sihirli Dört Yapraklı Yonca'yı arayacağım. Yonca benim olacak."

Adı Sid olan ve beyaz bir pelerin giyen şövalye, Merlin ne düşündüğünü anlamak istercesine onun yüzüne bakana kadar ses çıkarmamış. Sonra konuşmuş:

"Sen sınırsız şans getiren Sihirli Dört Yapraklı Yonca'nın ormanda bulunacağını söylediğine göre, bunun doğru olduğundan eminim. Sana güveniyorum. Bu nedenle ormana gideceğim."

Böylece şövalyeler Büyülü Orman'a doğru yola koyulmuşlar. Nott siyah atına, Sid de beyaz atına biniyormuş.

İyi Şans'ın İkinci Kuralı

Çok kişi İyi Şans ister;

Ama pek az kişi

onun peşine düşmeye gönüllüdür.

Yeryüzünün Prensi, Cüce

Büyülü Orman'a varmak için uzun ve zorlu bir yolculuk yapmak gerekiyormuş. Şövalyeler iki gün boyunca yol almışlar. Sihirli Yonca'yı bulmak için beş günleri kalmış. Kaybedecek zamanları yokmuş. Yine de ikisi de biraz dinlenip araştırmalarına ertesi sabah başlamaya karar vermişler.

Şövalyeler ayrı ayrı yolculuk ediyorlarmış. Dinlenmek ya da atlarına su içirmek için durduklarında da karşılaşmamışlar. Birbirlerinin yerini bilmiyorlarmış.

Orman çok karanlıkmış. Gür ve upuzun ağaçlar güneşin önünü kestiği için gündüz bile karanlık oluyormuş. Geceleri ise soğuk ve sessizmiş. Büyülü Orman sakinleri, yeni gelen iki kişiyi hemen fark etmişler.

Ertesi sabah erkenden, Nott ormanda yoncayı aramaya başlamış. İlk düşündüğü şu olmuş:

"Sihirli Yonca topraktan çıkacak. Peki Büyülü Orman'ın her yerini en iyi, hatta avucunun içi gibi bilen kim var? Tabii ki Yeryüzünün Prensi. Başka bir deyişle, Cüce. Cüce yeraltında yaşıyor. Büyülü Orman boyunca tüneller ve koridorlar kazmış. O bana Sihirli Dört Yapraklı Yonca'nın nerede büyüyeceğini söyleyecektir."

Böylece, siyah pelerinli, siyah atlı şövalye Nott, karşısına çıkan bütün garip yaratıklara Cüce'yi nerede bulabileceğini sormuş. Sonunda da onunla karşılaşmış.

"Ne istiyorsun?" diye sormuş Cüce. "Herkes senin bütün gün beni aradığını söyledi."

"Doğru," demiş Nott, atından inerken. "Bana, bugünden itibaren beş gün içinde bu ormanda Sihirli Dört Yapraklı Yonca'nın büyüyeceği söylendi. Yonca topraktan çıkar. Bu yüzden, onun nerede büyüyeceğini en iyi sen bilirsin, Yeryüzünün Prensi. Bu uçsuz bucaksız ormanda toprağın altındaki her milimetreyi bilen bir tek sen varsın. Bu ormanda yetişen bitki, çalı ve ağaç köklerini en iyi sen biliyorsun. Eğer Sihirli Dört Yapraklı Yonca beş gün içinde büyüyecekse, köklerini görmüş olmalısın. Bana nerede olduğunu söyle."

"Hımmm," diyerek düşünmüş Cüce.

"Sen de biliyorsun," diye devam etmiş Nott, "Sihirli Yonca sadece şövalyelere sınırsız şans getirir. Senin işine

yaramaz, çünkü sen bir cücesin. Büyülü Orman'daki hiç kimsenin işine yaramaz. Onun için bana onu nerede bulabileceğimi söyle. Yerini bildiğinden eminim."

"Sihirli Dört Yapraklı Yonca'nın gücünü biliyorum. Ben de Yeryüzünün Prensi olarak ihtiyacım olan şansa sahibim. Yoncayı bulabilirsen senin için çok iyi olur. Ama bu ormanın hiçbir yerinde yoncanın köklerine rastlamadım. Zaten bu ormanda yonca büyümedi hiç. Bu yoncanın da burada büyümesi imkânsız. Sana kim söylediyse yalan söylemiş herhalde."

"Sen yalan söylemediğine emin misin? Umarım yoncanın nerede büyüyeceğini beyaz pelerinli, beyaz atlı şövalye Sid'e söylememişsindir?" demiş Nott öfkeyle.

"Neden söz ettiğini bilmiyorum! Sid'i tanımıyorum. Sana bu saçmalıkları kimin anlattığı konusunda da hiçbir fikrim yok! Bu ormanda şimdiye kadar değil dört, üç yapraklı yonca bile görülmedi. Burada yonca büyümüyor, çünkü büyüyemiyor. Onun için beni rahat bırak. Yüz elli yılı âşık süredir bu ormanda yaşıyorum, hiç kimse bana bu kadar aptalca bir soru sormadı. Hadi hoşça kal!"

Siyah pelerinli şövalye Nott ısrar etmenin anlamsız olacağını anlamış. Atına binmiş, geri dönmüş ve ertesi güne kadar beklemeye karar vermiş. "Belki de Cüce haklı," diye düşünmüş. Merlin yer ya da zaman konusunda yanılmış olabilirmiş.

O anda, Nott, şansın kendilerinden yana olmadığını duyan insanların hissettiklerini hissetmiş: Biraz korkmuş. Ama yapılabilecek en kolay şey, sorgulamaktan vazgeçmek, kendi kendine "Bu olamaz!" demekmiş. Böylece, şanssız olmaktan duyulan korkuyu bastırmak mümkün olabiliyormuş. Nott da böyle düşünmüş. Bu yüzden Cüce'yi dinlememeye karar vermiş. Cüce'nin kendisine söylediklerine inanmayı reddedecekmiş. Ertesi gün bunu yapmakta kararlıymış.

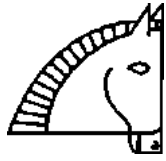

Bu arada, üçüncü günün sabahında, beyaz pelerinli, beyaz atlı şövalye Sid de Nott ile tamamen aynı fikir-

deymiş. O da Sihirli Yonca'nın nerede büyüyeceğini Cüce'ye sorması gerektiğini biliyormuş. Bütün gün Cüce'yi aramış. Bir sürü garip yaratığa sormuş, sonunda Nott'un uzaklaşmasından birkaç dakika sonra Cüce'yi bir sürü koridordan oluşan mağarasının girişinde homurdanırken bulmuş.

"Sen Büyülü Orman'ın, Yeryüzünün Prensi denen Cüce'si misin?" diye sormuş Sid, atından inerken.

"Evet, bildin! Sen de pek zekiymişsin! Ne istiyorsun?"

"Bana, Sihirli Dört Yapraklı Yonca'nın bugünden itibaren beş gün içinde bu ormanda büyüyeceğini söylediler. Ve..." Sid cümlesini tamamlayamamış. Cüce kıpkırmızı olmuş ve derin bir nefes almış. Göğsü ve yüzü patlayacak gibi duruyormuş.

"Şu Sihirli Yonca meselesi nedir yahu? Diğer şövalyeye de söyledim: Bu ormanda bugüne kadar yonca fi-

lan görülmedi. Bu ormanda yonca büyüyemez, bu kadar basit. Size kim söylediyse yanılmış. Ya da sizi kandırmış. Belki de çok içmiştir. Siz en iyisi sarayınıza dönün, tehlikede olan bir bayanı filan kurtarın. Burada boşuna zaman harcıyorsunuz."

Sid ortada bir şeyler döndüğünü anlamış. Merlin'in söylediğine göre, Sihirli Yonca bu ormanda bir yerde büyüyecekmiş. Cüce'ye göre ise mevcut koşullar altında Büyülü Orman'da yonca büyümesi olanaksızmış. İkisi de doğruyu söylüyor olabilirmiş. Bu yüzden belki de Sihirli Yonca'yı aramaya devam etmek zaman kaybıymış. Sid biraz düşünmüş. Madem mevcut koşullarda burada yonca yetişemezmiş, yapılması gereken şey, yoncanın yetişmesi için neyin gerekli olduğunu bulmakmış. Sid, Cüce'yi sakinleştirmeye çalışmış:

"Dur, dur... Sen şimdi Büyülü Orman'da hiç yonca görülmediğini mi söylüyorsun?"

"Evet! Kesinlikle görülmedi!" diye ısrar etmiş Cüce. Homurdanarak evine yönelmiş.

"Gitme, ne olur hemen gitme, lütfen. Bana nedenini söyle. Neden bu ormanda hiç yonca büyümediğini öğrenmek istiyorum."

Cüce dönüp cevap vermiş:

"Toprak yüzünden. Evet, tek neden toprak. Kimse toprağı değiştirmedi. Kimse bu toprağı işleyip düzeltme zahmetine katlanmadı. Yoncanın yetişmesi için yeni toprağa ihtiyacı var. Oysa bu ormandaki toprak hiç yenilenmedi. Hep aynı kaldı. Bu toprakta yonca büyümesi beklenir mi?"

"O halde, Yeryüzünün Prensi Cüce, eğer bu ormanda yonca yetiştiğini görmek istiyorsam, böyle bir fırsatım olsun istiyorsam, toprağı mı yenileyip değiştirmeliyim?"

"Elbette. Hâlâ öğrenemedin mi? Yeni şeyler elde etmek istiyorsan yeni şeyler yapman gerekir. Eğer toprak değişmezse her şey aynı kalır. Yonca filan da yetişmez."

"Peki yeni toprağı nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

Cüce mağarasına girmiş; tahta kapıyı kapatıp yukarıdaki dünyayla iletişimini kesmek üzereymiş. Ama Sid'e cevap vermiş.

"Buraya birkaç mil uzaklıkta, Cowl'ların ülkesine yakın bir yerde yeni toprak var. Orada hiç kullanılmamış, bakir toprak bulabilirsin. On iki bacaklı cüce inekler olan Cowl'lar toprağa tuvaletlerini yapıyorlar, bu yüzden gübre açısından da zengindir. Gerçekten iyi, taze topraktır."

Şövalye, Cüce'ye içtenlikle teşekkür etmiş. Heyecanla beyaz atına binmiş ve Cowl'ların ülkesine doğru hızla

yol almaya başlamış. Çok ümitli değilmiş ama yine de hiç değilse bir adım ilerlediğinin farkındaymış.

Güneş batarken Cowl'ların ülkesine varmış. Cüce'nin tarif ettiği toprağı bulması zor olmamış. Gerçekten de taze, temiz ve saf toprakmış bu. Besin açısından da zengin olduğu belliymiş. Yanında sadece iki çanta olduğu için bunları doldurmuş. Ama bu kadar toprak da küçük bir alanı kaplamaya yetermiş.

Sid, elinde toprak dolu iki çantayla, ormanın içinde, köylerden uzakta, sessiz bir yer aramış. Sonunda uygun bir yer bulmuş. Bütün yabani otları yolmuş. Eski, hiç değiştirilmemiş, orijinal toprağı kazıp atmış. Yerine taze, yeni toprağı doldurmuş.

İşi bittiğinde, uykuya dalmış. Sadece birkaç metrelik alanı kaplayacak kadar toprak getirmiş olduğundan, merak ediyormuş. Acaba bu küçük alan Sihirli Yonca'nın büyüyeceği yer olacak mıymış? Gerçekçi olması gere-

kirse, bu kadar şanslı olması olanaksızmış. Bu kadar geniş bir yerde birkaç metrelik alan, yüz milyarda bir şansa sahip olmak gibi bir şeymiş. Ama olsun, o yine de önemli bir şey yapmış; farklı, daha önce ormanda hiç yapılmamış bir şeyi gerçekleştirmiş. Daha önce burada hiç yonca yetişmemiş, hiç kimse yoncayı bulamamış, çünkü onu arayanlar hep aynı şeyleri yapmışlar, başkalarının yaptıklarını tekrarlamışlar. Sid ise, gerçek bir şövalye olarak, başarıya giden ilk adımın bazı şeyleri farklı yapmak olduğunu biliyormuş.

Yine de olasılıkların düşük olduğunun farkındaymış. Taze toprakla örtmek için seçtiği yerde sihirli Dört Yapraklı Yonca bitecek miymiş acaba? Gerçi en azından yoncanın yokluğunun nedenlerinden birini öğrenmiş. Ertesi gün daha da fazlasını öğrenebilirmiş. Eminmiş bundan.

Sırtüstü yere uzanmış. Biraz önce yere yaydığı toprağa bakmış. Cüce'nin kendi gerçeğini söylediğini düşünmüş. Merlin'in de kendi gerçeğini söylediğini düşünü-

yormuş. Bunlar birbiriyle çelişiyor gibi görünen gerçeklermiş. Ama Sid'in yaptığını yaptıktan, eski toprağın yerine yeni toprağı koyduktan sonra, çelişki ortadan kalkıyormuş. "Geçmişte burada yonca görülmemesi, gelecekte de görülmeyeceği anlamına gelmez. Artık toprak koşulları değişti," diye düşünmüş.

Kendisinin getirdiği yeni toprakta büyüyecek yoncayı hayal ederken uyuyakalmış.

Gece olmuş. Geriye sadece dört gün kalmış

İyi Şans'ın Üçüncü Kuralı

Eğer şu anda İyi Şans'tan yoksunsanız,
belki de bu, mevcut koşullardan kaynaklanıyordur.
İyi Şans'ı yakalamak için,
yeni koşullar yaratmalısınız.

Gölün Sultanı

Ertesi sabah hava her zamankinden daha soğukmuş. Sakaların, karatavukların, bülbüllerin, kırlangıçların sesleri sonunda cırcırböceklerinin seslerini bastırmış.

Nott kamını yabani çileklerle doldurduktan sonra atına binmiş. Pek iyimser değilmiş. Cüce'nin verdiği bil-

giler moralini bozmuş. Her şey ortadaymış işte: "Ormanda yonca büyüyemezmiş." O güne kadar Büyülü Orman'da tek bir tane yonca görülmemiş ki. Cüce, söylediklerinden son derece emin görünüyormuş.

Nott yine de, "Belki de Cüce yalan söylüyordur," diye düşünmüş. Belki de kendisine doğrular söylenmemiş. Böyle düşünmek onu hiçbir yere götürmemiş elbette, ama en azından biraz sakinleşmesini sağlamış. O gün, Cüce'nin söylediklerinin aksini söyleyecek birilerini aramaya karar vermiş. Bu ona yeniden şans getirecekmiş.

Beş saat kadar yol aldıktan sonra, yakınlarda bir yerde akan suyun sesini duymuş. Susadığını hissetmiş. Atının da susamış olduğunu tahmin etmiş. Sesin geldiği yöne doğru gitmiş ve büyük bir gölle karşılaşmış.

Göl çok güzelmiş. Kırmızı ve beyaz çiçekler açmış nilüferlerle doluymuş. Nott biraz su içmiş ve gölün kı-

yısına oturmuş. Atı da kana kana su içiyormuş. Birden arkasında bir ses duyup ayağa fırlamış.

"Kimsin sen?" Kadın sesiymiş bu. Tatlı ama derinden gelen bir sesmiş. Yumuşak ama kararlıymış. Bir yandan insanı baştan çıkarırken bir yandan da meydan okuyormuş. Nott arkasını döndüğünde Gölün Sultanı ile karşılaşmış.

Çok güzelmiş Gölün Sultanı. Görülmemiş bir çekiciliğe ve kusursuzluğa sahipmiş. Suyun şekil verdiği bedeni hâlâ gölün bir parçasıymış.

Nott daha önce onun hakkında çok şey duymuş. Birden, üstlendiği zorlu görev ile ilgili, Gölün Sultanı'ndan bilgi alabileceği gelmiş aklına.

"Ben, siyah pelerinli şövalye Nott'um."

"Sen ve atın benim gölümün çevresinde ne arıyorsunuz? Zaten yeterince su içmişsiniz. Daha ne istiyorsu-

nuz? Nilüferlerimi uyandıracaksınız. Şimdi uyku saati onların. Benim nilüferlerim gün boyunca uyur, geceleri de şarkılarını söylerler. Eğer onları uyandırırsanız, bu gece şarkı filan söyleyemezler. Onların şarkıları, gece boyunca gölün suyunu içine çeker. Nilüferler şarkı söylemezlerse, gölün suyu buharlaşmaz. Su buharlaşmazsa, göl taşar. Göl taşarsa, çiçekler, bitkiler, ağaçlar sular altında kalıp ölür. Onun için sessiz olun ve gidin buradan! Nilüferlerimi uyandırmayın!"

"Bir dakika, bir dakika," diyerek onun sözünü kesmiş şövalye. "Senin sorunların beni ilgilendirmiyor. Birazdan gideceğim. Sadece sana bir şey sormak istiyorum. Bütün Büyülü Orman'a suyu sen dağıtıyorsun, Gölün Sultanı. Ormanın her köşesini sen suluyorsun. Söyler misin, bu ormanda nerede yonca bulabilirim?"

Sultan gülmeye başlamış. Alaycı ama keyifli bir gülüşmüş bu. Yüksek sesli, ama ağırbaşlı kahkahalar atıyormuş. Gülmesi bittiğinde, yüzüne ciddi bir ifade oturtmuş ve demiş ki:

"Bu ormanda yonca büyümez. Benim dağıttığım suyun ormana süzülerek yayıldığını görmüyor musun? Benim suyum dereler ya da nehirler oluşturmaz. Gölün duvarlarından süzülerek Büyülü Orman'ın her köşesine yayılır. Sen bu ormanda su birikintisi gördün mü hiç? Yoncanın bol suya ihtiyacı vardır. Kendisine sürekli su sağlayacak bir nehre ihtiyaç duyar. Bu ormanda yonca bulman mümkün değil."

Gölün Sultanı, suyun içinde kaybolmuş. Ona insan formunu veren su buharı şeklini kaybetmiş ve binlerce su damlası şeklinde gölün yüzeyine düşmüş.

Nott, az an önce tanık olduğu muhteşem görüntüyü düşünecek halde değilmiş. Aynı hikâyeyi dinlemekten yorgun düşmüş. Çok ciddi ve düşünceliymiş. Neler oluyormuş böyle? Şansın asla ondan yana olmayacağına inanmaya başlamış. Büyük bir korkuya kapılmış. Cüce'yle konuştuktan sonra duyduğundan daha büyük bir korkuymuş bu.

"Bana bütün bunların aksini söyleyecek birilerini bul-

malıyım. Bana şans getirecek olan Sihirli Yonca'nın Büyülü Orman'da büyüyebileceğini söyleyen birilerini bulmak zorundayım," diye tekrarlayıp duruyormuş kendi kendine.

Şanstan nefret etmeye başlamış. Berbat bir şeymiş şans! Dünyada en çok arzulanan ama en ulaşılmaz olan şeymiş. Buna daha fazla dayanamazmış. Şansı bekleyip durmak onu perişan ediyormuş, ama yapabildiği tek şey de buymuş. Elinden başka ne gelirmiş ki?

Nott atına binmiş ve bütün gün, hiç mola vermeden, Büyülü Orman'ın içinde yol almış. Şansının yaver gideceğini, Sihirli Dört Yapraklı Yonca'yı bulabileceğini umuyormuş.

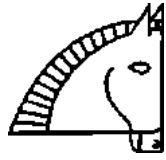

O gün, şövalye Sid, bir önceki günden biraz daha geç

uyanmış. Önceki gece geç saate kadar taze, yeni toprağı hazırlamakla uğraştığından, bir saat daha fazla uyumaya karar vermiş. Bir elmayı beyaz atıyla paylaşırken, o gün yapması gereken şeyleri düşünmüş.

"Artık toprağım var," demiş kendi kendine. "Şimdi toprağın ne kadar suya ihtiyaç duyduğunu öğrenmem gerek. Doğru yeri seçmiş olma olasılığım çok düşük, bunu biliyorum. Ama eğer şanslıysam, doğru noktayı bulmuşumdur. Bu durumda yapmam gereken tek şey, toprağın yeterince su aldığından emin olmak."

Hemen ayağa kalkmış. Her şövalye, Büyülü Orman'daki suyun, Gölün Sultanı'na ait olduğunu bilirmiş.

Gölü bulması biraz zaman almış. Ormanda karşılaştığı en aksi, en vahşi hayvanlara bile gölün yerini sormak zorunda kalmış.

Nott gölden ayrıldıktan birkaç dakika sonra. Sid ora-

ya varmış. Ağır ağır göle yaklaşmış. Hiç ses çıkarmadan yürümüş. Ama birden yanlışlıkla kırmızılı sarılı bir salyangozun üzerine basmış. Ezilen salyangozun sesi duyulmuş. Gölün Sultanı hemen sudan çıkıvermiş. Yine söylenmeye başlamış.

"Sen ve beyaz atın benim gölümün çevresinde ne arıyorsunuz? Ne istiyorsunuz? Nilüferlerimi uyandıracaksınız. Şimdi uyku saati onların. Benim nilüferlerim gün boyunca uyur, geceleri de şarkılarını söylerler. Eğer onları uyandırırsanız, bu gece şarkı filan söyleyemezler. Onların şarkıları, gece boyunca gölün suyunu içine çeker. Nilüferler şarkı söylemezlerse, gölün suyu buharlaşmaz. Su buharlaşmazsa, göl taşar. Göl taşarsa, çiçekler, bitkiler, ağaçlar sular altında kalıp ölür. Onun için sessiz olun ve gidin buradan! Nilüferlerimi uyandırmayın!"

Sid neye uğradığını şaşırmış. Sadece karşısında gördüğü muhteşem güzellik yüzünden değil... Gölün Sultanı'nın anlattığı sorun da çok etkilemiş onu. Seçtiği

alanı sulaması gerekiyormuş, ama bütün gün gölden su almaya kalkarsa, nilüferleri uyandıracakmış.

İşler giderek karmaşıklaşıyormuş. Büyülü Orman'da başka hiçbir yerde su yokmuş. "Peki ne yapacağım ben?" demiş kendi kendine. O ana dek elinden geleni yapmış. Günün geri kalan kısmında ne yapacağını bilemediğinden, Gölün Sultanı'nın sorunuyla ilgilenmeye karar vermiş. Belki bir yararı dokunabilirmiş

"Neden gölden çıkan su yok?" diye sormuş.

"Çünkü ben... Çünkü ben..." Gölün Sultanı'nın sesi ilk kez aksi değil, hüzünlü çıkıyormuş. Acı varmış bu seste. "Çünkü benim gölümde hareket yok. Kaynağını benden alan nehir yok. Sadece bana dökülen sular var. Ben sadece su alıyorum, hiçbir nehir benden çıkmıyor. Bu nedenle nilüferlerimin gündüzleri uyuduğundan emin olmak zorundayım, çünkü ancak o zaman geceleri şarkı

söyleyebiliyorlar. Gün boyunca. nilüferlerin uyuduğundan emin olmak için uyuyamıyorum: geceleri de onların şarkıları beni uyanık tutuyor. Ben suyumun kölesiyim. Şimdi lütfen git ve nilüferlerimi uyandırma."

Sid, gölde eksik olan şeyin kendi ihtiyaç duyduğu şey olduğunu fark etmiş: Bir nehir.

"Sana yardım edebilirim," demiş. "Ama önce bana bir şey söylemeni istiyorum. Yonca ne kadar suya ihtiyaç duyar?" Gölün Sultanı cevap vermiş:

"Yoncanın bol suya ihtiyacı vardır. Doğrudan bir su kaynağına, akarsuya ihtiyaç duyar. Yoncanın büyüyeceği toprağın bol bol sulanması gerekir."

"O halde, evet o halde, sen ve ben birbirimize yardım edebiliriz."

"Hişşşt! Bağırma öyle! Bak. bir nilüferi uyandırdın bile. Sana nasıl yardım edebileceğimi söyle."

"Eğer benim bir oluk kazmama ve bir akarsu yaratmama yardım edersen, senin içinde fazla su birikmez. Hiç gürültü yapmayacağım, söz veriyorum. Sadece bir oluk kazacağım, gölden çıkan su buradan akacak. Böylece, sen de nilüferlerin hakkında endişelenmek zorunda kalmayacaksın. İstediğin zaman uyuyabileceksin."

Gölün Sultanı düşünceli görünüyormuş. Sonunda kabul etmiş.

"Peki. Ama gürültü yapma." Ardından da kayboluvermiş. Sid şaşkına dönmüş.

Hiç vakit kaybetmek istemeyen şövalye, çapa gibi kullandığı kılıcını atının arkasına asmış. Atını yeni toprağı ektiği alana doğru sürmüş.

At ilerledikçe, kılıç derin bir oluk kazmış. Bu oluktan su akmaya başlayınca, göl fazla suyundan kurtulmuş.

Su, taze, yeni toprağa ulaşmış. Sid başarılı olmuş; daha önce olmayan bir akarsu yaratarak, seçtiği küçük toprak parçasının sulanmasını sağlamış.

Yarattığı yeni yerin kıyısında uykuya dalmış. Uyumadan önce bütün olup bitenleri düşünmüş ve akıl hocasının kendisine söylediklerini hatırlamış:

"Hayat sana, senin başkalarına verdiklerini geri verir. Diğer insanların sorunları, genellikle senin çözümünün bir parçasıdır. Paylaştıkça, daha fazlasını alırsın."

O gün de tam böyle olmuş. Sid, nilüferleri uyandırmamak için sudan vazgeçmeye razıyken, birden Gölün Sultanı'nın sorununu dinlemeye karar vermiş ve ikisinin de aynı şeye ihtiyaç duyduğunu anlamış.

Nedense, Sid seçtiği yerin Sihirli Yonca'nın büyüyeceği yer olup olmadığı konusunda eskisi kadar endişelenmiyormuş artık. Belki de hiç olmayacak bir yerde, bir

bitkinin ihtiyaçları için bu kadar çaba harcayıp özen gösterdiği için kendini aptal gibi hissedebilirmiş, ama mesele bu değilmiş. O, yapması gereken şeyi yaptığından eminmiş.

Bu yüzden, doğru yeri seçecek kadar şanslı olup olmadığını fazla önemsemiyormuş. Neden mi? O da bilmiyormuş. Olasılıkla, yeni toprağı getirdikten sonra yapılması gereken şey toprağı sulamakmış. O, yapmak zorunda olduğu şeyi yapıyormuş. Bu da kendini iyi hissetmesini sağlıyormuş. Doğru yeri seçip seçmediğini bilmek o kadar da umurunda değilmiş.

Elbette, Sihirli Dört Yapraklı Yonca'nın onun seçtiği, yeni toprakla örttüğü ve suladığı küçük alanda yetişme olasılığı çok düşükmüş. Ama Sid ormanda daha önce yonca yetişmemesinin iki nedenini biliyormuş artık. Ertesi gün daha da fazlasını biliyor olacakmış. Bundan eminmiş.

Sid, yere uzanmış; uyumaya çalışırken, akarsuyun su-

ladığı yeni toprağa bakmış. O akşam da orada Sihirli Yonca'nın bitip büyüdüğünü hayal etmiş. Çok mutlu olmuş.

Gece olmuş. Geriye sadece üç gün kalmış.

İyi Şans'ın Dördüncü Kuralı

İyi Şans için gerekli yeni koşulları oluşturmak,
sadece kendi çıkarlarınızı düşünmeniz anlamına gelmez.
Başkalarına da yardımcı olacak koşulları yaratırsanız,
İyi Şans`ı yakalama olasılığınız artar.

Ağaçların Kraliçesi

Ertesi sabah, siyah pelerinli şövalye Nott morali oldukça bozuk bir halde uyanmış. Cüce'nin ve Gölün Sultanı'nın verdiği bilgilere bakılırsa, zamanını boşa harcıyormuş. Devam etmeye değer miymiş acaba? Bir an vazgeçmeyi düşünmüş şövalye Nott. Ama sonra Büyülü Orman'a gelmek için çektiği zahmeti hatırlayınca, sonuna kadar kalmaya karar vermiş.

Nott ne yapacağını bilemiyormuş. Şimdi kiminle konuşabilirmiş? Atıyla, neredeye gideceğini bilemeden ormanın içinde dolaşmış. Garip yaratıklarla karşılaşmış; öyle ki bazılarına Büyülü Orman'dan başka bir yerde rastlamak mümkün değilmiş. Ama yonca filan görememiş.

Yol boyunca gözlerini yerden ayırmamış. Sihirli Dört Yapraklı Yonca'ya ilişkin bir iz, bir işaret aramış durmuş. Birden, Büyülü Orman'ın ilk sakini Sequoia ile konuşmadığını fark etmiş. O mutlaka bir şeyler bilirmiş.

Atını ormanın tam merkezine doğru sürmüş. Sequoia, Büyülü Orman'da doğan ilk ağaçmış; bu nedenle tam merkezdeymiş. Nott atından inip ona doğru yürümüş. Büyülü Orman'da bütün canlıların, hatta hareketsiz nesnelerin çoğunun bile konuşabildiğini biliyormuş. Bu yüzden Sequoia'ya sormuş:

"Sequoia, Ağaçların Kraliçesi, konuşabiliyor musun sen?"

Cevap alamamış. Bir kez daha denemiş:

"Sequoia, Ağaçların Kraliçesi, sana söylüyorum. Lütfen cevap ver. Benim kim olduğumu bilmiyor musun? Şövalye Nott'um ben."

Sequoia gövdesini hareket ettirmiş ve şövalyeye cevap vermiş.

"Kim olduğunu biliyorum. Benim bu ormanda bütün ağaçları tanıdığımı bilmiyor musun? Hepimizin, ormandaki bütün ağaçların, yapraklarımız aracılığıyla birbirimizle iletişim kurduğumuzu bilmiyor musun?" Bilgiler dallarımız aracılığıyla hızla yayılıyor. Bana ne soracaksan sor, ama sonra git. Çok yorgunum. Yaşım iki binin üzerinde. Konuşmak beni yoruyor."

"Kısa keseceğim," demiş Nott. "Bana bugünden itibaren üç gün içinde, sınırsız şans getiren Sihirli Dört Yapraklı Yonca'nın Büyülü Orman'da büyüyeceği söylendi. Ama Cüce ve Gölün Sultanı Büyülü Orman'da

hiçbir zaman yonca bitmediğini söylediler. Sen, orman yaratıldığından beri buradasın. Burada olup biten her şeyi biliyorsun, çünkü ormandaki diğer ağaçlarla konuşabiliyorsun. Sorum çok basit: Bu ormanda hiç yonca bitmediği doğru mu?"

Sequoia bir süre düşünmüş. Anılarını gözünde canlandırmaya çalışmış. İki bin yıl geri gitmiş; geniş gövdesinde oluşan iki bin halkanın her birinde saklı olan ömrünün her yılını düşünmüş. Bu, zaman almış. Dakikalar geçmiş. Şövalye Nott sabırsızlanmaya başlamış.

"Hadi, cevap ver, acelem var," diye sızlanmış.

"Düşünüyorum. Hatırlamaya çalışıyorum. Sen de diğer insanlar gibi sabırsızsın. Oysa ağaçlar gibi sabırlı olmalısın."

Beş dakika daha geçmiş. Sabrı taşmaya başlayan şövalye Nott arkasını dönmüş, Sequoia'nın cevap vermek istemediğini düşünmüş. Tam Nott atına binip uzaklaş-

mak üzereyken, Sequoia konuşmaya başlamış. Kütüphanedeki iki bin kitabı tarayarak belirli bir kitabı bulmaya çalışan bir kütüphaneci gibi, araştırmasını bitirdikten sonra cevap vermiş:

"Doğru. Büyülü Orman'da hiç yonca bitmedi. Hele Sihirli Dört Yapraklı Yonca, hiç. İki bin yıl boyunca böyle bir şey görülmedi."

Nott kendini çok kötü hissetmiş. Orman sakinlerinden üçüncüsü de ona hiç şansının olmadığını söylüyormuş. Bu gerçeğe kendini öylesine kaptırmış ki, ötesini göremiyormuş. Elbette, insanın zaten bildiği bir şeyi başkalarından da duyması, onun gözünde bunun doğruluğunu kanıtlamaktan başka bir şeye yaramıyormuş. Nott gibi takıntılı biri de sadece ormanda yoncanın büyüyüp büyümeyeceği üzerinde duruyormuş. Bunun için bir şeyler yapması gerektiği aklına bile gelmiyormuş. Bu yüzden de çok üzülüyormuş.

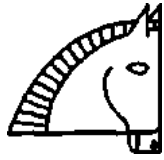

Şövalye Sid o sabah uyandığında, kendini bir önceki güne oranla daha da iyi hissediyormuş. Elde ettiği sonuçları düşünmüş; yeni toprak ve bol su gelmiş aklına. Eğer Sihirli Yonca bu alanda bitecekse, bunun için ne kadar güneş ışığına ve ne kadar gölgeye ihtiyaç duyduğunu öğrenmesi gerekiyormuş artık.

Sid şövalyeymiş, bahçıvan değil. Bitkiler ve ağaçlar hakkında daha fazla şey öğrenmek için, bu konuda bilge biriyle konuşmaya ihtiyacı varmış. Kime akıl danışabileceğini düşünmüş. Birden beyninde bir şimşek çakmış:

"Tabii ya! Sequoia! O, bu ormandaki en bilge ağaç.

Yoncanın ne kadar güneş ışığına ihtiyaç duyduğunu mutlaka bilir!"

Atını Büyülü Orman'ın merkezine sürmüş. Atından inmiş, tıpkı Nott'un kısa bir süre önce yaptığı gibi, ağaca yaklaşmış.

"Sevgili Sequoia, Ağaçların Kraliçesi, konuşmak ister misin?"

Cevap gelmemiş. Şövalye Sid ısrar etmiş:

"Saygıdeğer Sequoia, Ağaçların Kraliçesi, eğer çok yorgun değilsen, sana bir şey sormak istiyorum. Şimdi konuşmak istemezsen, daha sonra da gelebilirim."

Aslında Sequoia, kendisine münasebetsiz sorular soran, küstah ve kibirli bir şövalyeye daha cevap vermek niyetinde değilmiş. Ama Sid'in kibar sözlerinden ve saygılı tavırlarından onun sabırsız, küstah ve kibirli olmadığını anlamış. Sid, onun önünde diz çökmüş, başını

öne eğmiş bir halde bekliyormuş. Tam o kalkıp gitmek üzereyken, Sequoia cevap vermiş:

"Aslında yorgunum. Ama sorunu sorabilirsin."

"Bana cevap verdiğin için teşekkürler, Ağaçların Kraliçesi. Sorum çok basit: Bir yonca, eğer iyi ve taze toprağa, yeterli suya sahipse, ne kadar güneş ışığına ihtiyaç duyar?"

"Hımm," diye düşünmüş Sequoia. Ama bu kez kısa sürede cevap vermiş, çünkü cevabı çok iyi biliyormuş. "Yoncanın gölge kadar güneş ışığına da ihtiyacı vardır. Ama bu ormanda böyle bir yer bulamazsın. Senin de gördüğün gibi, burada her yer gölgeliktir. Bu yüzden de yonca yetişmesi mümkün değil. Sorunun cevabı bu. Kendine dikkat et. Yolun açık olsun."

Sid kolayca umutsuzluğa kapılan biri değilmiş.

"Bir dakika, bir dakika! Bir soru daha sormama izin

ver lütfen. Buradaki ağaçlardan bazılarının dallarını budayabilir miyim? Rızan olur mu?"

Sequoia cevap vermiş:

"Benim rızamı almana gerek yok. Ölü dalları ve kuru yaprakları kesmen yeter. Şimdiye kadar kimse bu ormandaki ağaçları temiz ve sağlıklı tutmaya çalışma zahmetine katlanmadı. Kimse dalları budamadı. Bu yüzden ormanda hiç ışık yok. Bu ormanın sakinleri çok tembel. Aylaklık edip her şeyi erteliyorlar. Biraz çalışırsan, gün ışığının da gölgenin de olmasını sağlayabilirsin. Tek yapman gereken, ölü dallardan ve kuru yapraklardan kurtulmak. İzin almana gerek yok. Bunu yaparsan, bütün ağaçlar sana minnettar kalacaktır."

"Teşekkürler, çok teşekkürler," demiş Sid. Ayağa kalkmış, Ağaçların Kraliçesi'ne saygıyla selam verip atına binmiş. Yeni toprakla örtüp suladığı alana gitmiş. Akşam oluyormuş. Ağaçların dallarını ertesi gün budasa ne olurmuş sanki? Toprağı, suyu, yeterli güneş ışığı

olduktan sonra başka bir şey yapmasına da gerek yokmuş zaten.

Artık dinlenebilirmiş. Ertesi günü ağaçları budayarak geçirmeye karar vermiş. Sonra Sequoia'nın sözlerini hatırlamış. İnsanlar her şeyi erteliyorlarmış. Hep çok işine yarayan öğüt gelmiş aklına: "Bugünün işini yarına bırakma." Aslında gerçekten de yapması gereken başka bir şey yokmuş ve son gününü ağaçları budayarak geçirebilirmiş. Ama bunu bir an önce yaparsa, fazladan bir günü olacakmış ve bu bir gün çok yararlı olabilirmiş. Bunun üzerine geri kalan gün ışığından yararlanarak dalları ve yaprakları budamış.

Prensiplerine sadık kalarak hemen harekete geçmiş ve yapması gereken şeyleri ertelememiş.

Seçtiği alandaki ağaçların her birine tırmanmış. Güneş ışınlarının nereden geleceğinden emin değilmiş. Riske girmek de istememiş. Neredeyse on iki dev ağacı birer birer budamış.

Ağaçların hepsi çok yüksekmiş. Sid, her birine yanındaki ipi kullanarak tırmanmak zorunda kalmış. Yanında başka alet olmadığı için, ölü dalları ve yaprakları kılıcıyla budamış. Bütün akşam çalışmış. Sanki o anda önemli olan tek şey ağaçların budanmasıymış gibi, kendini bu işe vermiş. Sonuç mükemmelmiş.

Sid gerçekten çok mutluymuş. Artık Sihirli Dört YapraklıYonca'nın onun seçtiği alanda bitip bitmeyeceğini düşünmüyormuş pek. Yoncanın ihtiyaç duyduğu her şeyi biliyormuş ve bu ihtiyaçların hepsini karşılamış. Ertesi günü nasıl geçirecekmiş? Belki de mutlaka yapması gereken başka şeyler çıkarmış. Bunun için bütün akşamı çalışarak geçirmiş.

Bir kez daha Sid, Sihirli Yonca'yı gözünde canlandırmış. Bu kez onu kendi yarattığı küçük alanda kök salarken hayal etmiş. Dev ağaçların dalları arasından süzülen güneş ışınlarını almak için açılan yürek şeklindeki dört yaprağını düşünmüş.

Nedenini bilmiyormuş ama Sihirli Yonca için gerekli koşulları öğrendikçe, seçtiği yerin doğru yer olup olmadığı konusundaki endişeleri azalıyormuş.

Geriye sadece iki gün kalmış.

İyi Şans'ın Beşinci Kuralı

Yeni koşulları yaratmayı ertelerseniz,
İyi Şans'ı asla yakalayamazsınız.
Yeni koşulları yaratmak bazen
çok çalışmayı gerektirir ama...
Bunu sakın ertelemeyin!

Bütün Taşların Anası Ston

Altıncı gün, Nott, Büyülü Orman'da üzgün üzgün dolaşıyormuş. Aslında artık yoncayı bulmaktan umudunu kesmiş, ama saraya tek başına dönmek istemiyormuş. Eğer aptal durumuna düşecekse, bu utancı Sid ile paylaşmayı tercih ediyormuş.

Altıncı gün, Nott'un ormanda geçirdiği en sıkıcı günmüş. Garip yaratıklar avlamış, daha önce hiç görmediği

bitkilerle karşılaşmış. Bunun dışında kayda değer bir şey olmamış.

En kötüsü de, öğrendiği şeyler konusunda hissettikleriymiş. Hayatı boyunca bir daha şansın kendisinden yana olmayacağını düşündükçe çok üzülüyormuş. Şansı olsaymış, Sihirli Yonca'yı bulurmuş. Tabii eğer Merlin onu kandırmamışsa...

Merlin onu kandırmışsa, saraya dönmesinde ne sakınca varmış ki? Bir an önce geri dönebilirmiş. Beklemesine hiç gerek yokmuş.

Beklemek, Merlin'e güvenmek, şanslı olmayı ummak demekmiş. Ama bu noktada şansın ondan yana olmadığı çok açıkmış. Nerede yanlış yapmış acaba? Neden kendini bu kadar üzgün hissediyormuş? "Ben şansı hak ediyorum. Neden şans benden kaçıyor peki?" diye sormuş kendi kendine.

Nott günün geri kalan kısmını bunları düşünerek

geçirmiş. Yapacak başka şeyi olmadığı için, Bütün Taşların Anası Ston'la konuşmaya karar vermiş. Tanıdığı birine daha danışmak, Büyülü Orman'da yonca bitmediğini, onun da şanssız bir adam olduğunu birine daha onaylatmak istiyormuş.

Nott'un bunu yapmasına şaşmamak gerek, çünkü şanssız olduğuna inanan bütün insanlar aynı şeyi yaparlar. Kendi düşüncelerini onaylayacak insanlar bulmaya çalışırlar. Kendini bir kurban gibi hissetmek güzel bir duygu değildir elbette; ama insanı kötü giden şeylerin sorumluluğundan kurtarır.

Ston, Kayaların Kayası'nın üzerinde duruyormuş. Sadece kayalardan oluşmuş sarp bir dağ imiş burası. Tırmanmak da çok zormuş. Tepesinden bütün Büyülü Orman görülüyormuş. Belki de Nott buradan Sid'i görebilir, onunla konuşabilir, onun da eve dönmek isteyip istemediğini öğrenebilirmiş.

Zirveye vardığında, Ston ile, Bütün Taşların Anası ile karşılaşmış. Ston, on iki kanatlı bir kuşla konuşuyormuş. Nott ortaya çıkınca, kuş uçup gitmiş. Ston da demiş ki:

"Vay vay vay! Yonca aramaya çıkan şövalyelerden biri gelmiş. Dört gündür ormanda herkes sizden söz ediyor. Sihirli Yonca'yı bulabildiniz mi?" Alaycı bir tavırla gülümsemiş.

"Bulamadığımızı sen de biliyorsun," diye karşılık vermiş Nott öfkeyle. "Söylesene, Ston, bu ormanda hiç Sihirli Dört Yapraklı Yonca görülmediği doğru mu? Yoksa buralarda, taşların arasında örneğin, yonca bulabilir miyim? Bunu öğrenmeyi çok istiyorum."

Bütün Taşların Anası kendini tutamayıp gülmüş.

"Tabii ki bulamazsın! Taşların arasında yonca bulmayı umduğuna inanamıyorum! Günlerce Büyülü Orman'da dolaşınca aklını yitirmeye başladın herhalde? Kendine dikkat et... Eğer burada çok fazla zaman geçirirsen, delirirsin. Daha önce burada amaçsızca dolaşan bir sürü insan delirdi. Hayır, burada yonca filan yok. Taşların olduğu yerde Sihirli Dört Yapraklı Yonca yetişmez."

Ston kahkahalarla gülerken, Nott yavaş yavaş Kayaların Kayası'ndan aşağı inmiş.

Yapabileceği hiçbir şey yokmuş. Kuşkuları biri tarafından daha onaylanmış işte. "Şans asla benden yana olmayacak," diye düşünmüş. Sonra Sid'i hatırlamış ve birden neşelenmiş. "O çılgın da Sihirli Yonca'yı bulamayacak. Ormanda ne kadar dolaşırsa dolaşsın, amacına ulaşamayacak." Sid'in de başarısız olacağını düşünmek onu biraz olsun sakinleştirmiş, rahatlatmış, hatta kendini iyi hissetmesini sağlamış. "Sihirli Dört Yapraklı Yonca'yı ben bulamadığıma göre, o da bulamayacaktır," demiş kendi kendine, güvenli ve yüksek bir sesle.

Sonra atına binmiş ve güzel bir uyku çekeceği bir yer aramaya başlamış.

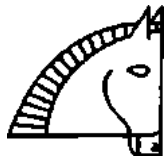

Diğer yanda, Sid uyanır uyanmaz, önceki gece ne ka-

dar iyi bir iş çıkardığını fark etmiş. Güneş ışınları onun getirdiği taze toprağa vuruyormuş. Hem yeterince güneş ışığı hem de yeterince gölgelik varmış. Kendiyle gurur duymuş. Çok mutluymuş. Eski toprağın yerine yenisini koymuş, ağaçların dallarını budayıp güneş ışınlarının gelmesini sağlamış, üstelik artık toprak ihtiyacı olan suya da kavuşmuş. Şimdi tek mesele, seçtiği yerin doğru olup olmadığıymış, ama bu da eskisi kadar endişelendirmiyormuş onu.

Sid'in bu son günü nasıl geçireceğine karar vermesi gerekiyormuş. Gerekli olduğunu düşündüğü her şeyi yaptığı için, yapılacak en akıllıca şey eksik bir şeyin kalıp kalmadığını araştırmakmış. Her zaman söylediği gibi, bardağın yarısı doluymuş. Eğer Sihirli Yonca'nın biteceği doğru yeri seçtiyse, tamamının dolu olması gerekiyormuş. Bunu önceki gece de düşünmüş; gerekli olan hiçbir şeyi atlamamalıymış. Toprak, su, güneş ışığı... Başka ne olabilirmiş ki?

Altıncı günü, ormanda karşılaştığı bütün yaratıklara, Sihirli Dört Yapraklı Yonca'nın büyümesi için toprak, su ve güneş ışığından başka neye ihtiyaç olduğunu sorarak geçirmiş. Ama hiç kimse başka neyin gerekli olduğunu bilmiyormuş.

Öğlene doğru, artık danışacağı kimse kalmamış. İlhama ihtiyacı varmış. Bu yüzden, ormanın en tepe noktasına tırmanmaya, ormana buradan bakmaya karar vermiş. Belki aklına gerekli olan başka bir şey gelirmiş.

Bütün şövalyeler ormandaki en yüksek noktanın Kayaların Kayası olduğunu bilirlermiş. Sid dağa vardığında, buranın yüksekliği karşısında dehşete kapılmış. Merlin'in verdiği sürenin dolmasına sadece yarım gün kalmış. Bunun için dağa tırmanmaya değer miymiş? Orada ilham gelse bile, bir şey yapmasına yetecek zamanı kalmayacakmış.

Yine de tırmanmaya karar vermiş. Neden mi? Çünkü

daha önce yaptıklarını ve sarf ettiği çabayı düşünmüş. Buraya kadar geldikten sonra vazgeçmesi saçma olurmuş.

Dağa tırmanmaya başlamış ve tatlı tatlı esen meltemin tadını çıkarmış. Zirveye vardığında oturup etrafı incelemeye koyulmuş. İlham gelmesini bekliyormuş. Ama hiçbir şey olmamış.

Birden bir ses duyarak irkilmiş. Ayağının altından geliyormuş ses! Bütün Taşların Anası Ston imiş bu.

"Üstüme basıyorsun!"

Sid öyle hızlı ayağa fırlamış ki az kalsın kayalardan aşağı yuvarlanıyormuş.

"Konuşan bir taş! Buna inanamıyorum!"

"Ben konuşan bir taş değilim. Bütün Taşların Anası Ston'um ben!" diye düzeltmiş onu Ston, alıngan bir tavır-

la. "Herhalde sen de.. şu... ha ha... şu Sihirli Yonca'yı arayan diğer şövalyesin?"

"Sen gerçekten Bütün Taşların Anası mısın? O halde... yonca hakkında pek fazla şey bilmiyorsundur değil mi?"

"Elbette pek fazla şey bilmiyorum, ama bildiğim şeyler de var," diye karşılık vermiş Ston. "Siyah pelerinli şövalyeye de söyledim: Taşların olduğu yerde dört yapraklı yonca bitmez."

"Dört yapraklı yonca mı dedin?" diye sormuş Sid.

"Evet. Dört yapraklı yonca."

"Peki ya üç yapraklı yonca?"

"Evet, üç yapraklı yonca taşlı bir toprakta büyüyebilir. Ama dört yapraklı yonca taşlı bir toprakta zayıf düşer. Bu yüzden tamamen taşsız bir toprağa ihtiyacı vardır."

Üç yapraklı yonca ile dört yapraklı yoncanın ihtiyaçları arasındaki bu fark pek çok insana önemsiz gelebilirmiş ama Sid bunu çok önemsemiş. Şövalye, asıl önemli olanın, başka insanların bilmediği şeyleri bilmek olduğunu biliyormuş. Kilit unsurların küçük ayrıntılarda saklı olabileceğinin farkındaymış. "Gereksiz görünen, ancak vazgeçilmez olan" pek çok şeyin olduğunun da bilincindeymiş.

"Tabii ya! Neden bunu daha önce akıl edemedim? Çok teşekkürler. Şimdi gitmem gerek. Vakit daralıyor."

Sid, Kayaların Kayası'ndan aşağı olabildiğince hızlı inmiş. Bir an önce, seçip üzerinde çalıştığı alana varması ve taşları temizlemesi gerekiyormuş.

Oraya vardığında, güneşin batmasına daha iki saat varmış. Taşları teker teker toplamış. Öyle de çok taş varmış ki. Seçtiği yer doğru olsa bile, Sihirli Yonca'nın bu kadar taşın arasında büyümesi mümkün değilmiş.

Sid, bardağı neredeyse tamamen dolu olarak görmenin önemini fark etmiş. Bu, bardağı doldurmaya yoğunlaşmasını sağlıyormuş. Daima ileriye bakmasına yardımcı oluyormuş. Ayrıca, küçük ayrıntılarda ne kadar önemli bilgilerin saklı olduğunu da görmüş. Her şey bitmiş gibi göründüğünde bile, doğru tavrı sergileyen, yapılabilecek başka bir şey olup olmadığını araştıran biri, kendisine yol gösterecek bir ipucu bulabiliyormuş. Sid de bunu yaşamış. Dalları budama işini ertelememiş. Eğer bunu erteleseymiş, taşları temizlemesi gerektiğini asla öğrenemeyecekmiş.

O gece de, kendi yarattığı alanın kıyısında uyumuş. O gece de, güzel Sihirli Yonca'nın onun yarattığı, güneş vuran, sulanan ve taşlardan arınmış olan toprağın ortasında büyüdüğünü hayal etmiş. Kendisi de yoncayı eline alıyormuş. Okşuyor, yumuşacık dokusunu hissediyor, canlı yeşil rengini seyrediyormuş. Sihirli Yonca'nın salgıladığı klorofil kokusu bile gelmiş burnuna. Her şey öylesine gerçek gibiymiş ki, ilk kez Yonca'nın orada büyüyeceğinden emin olmuş. Bunu gözünde canlan-

dırabiliyor, en küçük ayrıntıyı bile hissedebiliyormuş. Kendini çok iyi hissetmiş.

Her şey ertesi gün belli olacakmış.

Gece olmuş. Geriye sadece bir gün kalmış. Sınırsız şansın simgesi olan sihirli Dört Yapraklı Yonca'nın Büyülü Orman'da büyüyeceği günmüş bu.

İyi Şans'ın Altıncı Kuralı

Bazen, doğru gibi görünen koşullarda bile
İyi Şans yakalanmaz.
Bu durumda, gereksiz gibi görünen
ama vazgeçilmez olan koşulları
küçük ayrıntılarda arayın.

Nott, Sid'in Gizli Yerini Buluyor

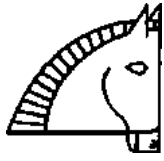

Son gecenin sakin geçmesi gerekiyormuş ama iki şövalye için de öyle olmamış. Nott uyuyacak bir yer ararken, atının sulanmış, taşlardan arınmış, taze toprağa bastığını hissetmiş. Gereksiz dallar da yokmuş burada. Biraz ileride Sid'in uzandığını görmüş. Beyaz pelerinli şövalyenin atı bir ağaca bağlıymış.

"Sid!"

Sid ayağa kalkmış. Gözünü uyku tutmuyormuş zaten.

"Nott! Ne var ne yok? Yoncayı buldun mu?"

"Hayır. Zaten son üç gündür aradığım da yok. İlk gün, Cüce bana bu ormanda yonca filan olmadığını söyledi. Ben de aramaktan vazgeçmeye karar verdim."

"O zaman burada ne işin var? Neden saraya dönmedin?"

Nott, cevap vereceği sırada, Sid'in giysisine yapışan yosunları ve botlarındaki lekeleri fark etmiş. Beyaz pelerinli şövalyenin Büyülü Orman'daki çalışmalarının izleriymiş bunlar. "Ne oldu sana böyle?"

"Cüce'nin bana Büyülü Orman'da yonca yetişemeyeceğini söylediği günden beri, zamanımı burayı yaratmaya çalışarak geçirdim. Baksana! Toprak taptaze ve ne kadar zengin. Gel bak! Sana Gölün Sultanı'nın gölünden

buraya kadar kazdığım oluktan akan suyu göstereyim. Bak, bak!" Sid çok heyecanlıymış. "Bunlar da son iki gündür temizlediğim dallar ve taşlar. Farkında mısın bilmiyorum ama..."

Nott onun sözünü kesmiş.

"Sen aklını mı kaçırdın? Neden bu bahçeyi yapacağım diye köle gibi çalıştın? Sihirli Yonca'nın nerede biteceğine dair en küçük bir fikrin yoksa, neden yaptın bunu? Ormanın büyüklüğünün farkında değil misin sen? Buranın milyonlarca katı... Bu kadar aptal olamazsın! Derdin ne senin? Birisi sana yoncanın yerini söylemediği sürece bütün bunları yapmanın ne anlamı var? Yok yok, sen mutlaka aklını kaçırmışsın. Seninle geri döndüğümüzde görüşürüz. Ben geceyi geçirebileceğim sessiz bir yer bulacağım."

Nott, ormanın içinde gözden kaybolmuş. Sid gözleriyle onu takip etmiş. Nott'un sözleri onu çok şaşırtmış. Kendi kendine düşünmüş: "Merlin, Sihirli Yonca'yı bu-

labileceğimizi söyledi; ama onu bulmak için hiçbir şey yapmamıza gerek olmadığını söylemedi ki."

İyi Şans'ın Yedinci Kuralı

Sadece talihe inananlara,
koşulları yaratmaya çalışmak saçma gelir.
Koşulları yaratanlar,
talihi düşünüp endişelenmezler.

Cadı Ve Baykuş, Nott'u Ziyaret Ediyor

Son gecenin huzurlu geçmesi gerekiyormuş... Ama dediğimiz gibi, iki şövalye için de öyle olmamış.

Nott, saraya dönmek için sabah olmasını bekleyerek uyumuş. Birden öyle bir ses duymuş ki hemen uyanıp ayağa fırlamış ve kılıcına davranmış.

"Vuuuuu, vuuuu...." Ses, Morgana'nın baykuşundan çıkıyormuş. Cadı, Nott'un yanında dikiliyormuş. Şövalyenin yaktığı, sönmek üzere olan ateş yüzünü aydınlatıyormuş.

"Sen de kimsin? Ne istiyorsun? Kılıcım keskindir, söyleyeyim."

"Kaldır kılıcını. Buraya seninle bir anlaşma yapmaya geldim, siyah pelerinli, siyah atlı şövalye Nott."

"Anlaşma mı? Nasıl bir anlaşmaymış bu? Ben cadılarla anlaşma yapmam. Hele senin gibi kötü biriyle hiç yapmam."

"Emin misin? Bu anlaşma Dört Yapraklı Yonca ile ilgili," demiş cadı Morgana yumuşak bir sesle. Simsiyah dişlerini göstermiş; uzun tırnaklı, buruşuk ellerini ovuşturmuş; uzun ve sivri burnunu kırıştırmış; kibarca gülümsemeye çalışmış. Nott kılıcını kaldırıp ileri doğru bir adım atmış.

"Konuşalım. Ne biliyorsun?"

"Sihirli Dört Yapraklı Yonca'nın nerede büyüyeceğini biliyorum."

"Hadi! Çabuk söyle bana!" demiş Nott sabırsızca.

"Anlaşmanın payına düşen tarafını yerine getireceğine söz verirsen söylerim."

"Ne yapmam gerekiyor?" Nott giderek sabırsızlanıyormuş.

"Merlin'i kılıcınla öldürmeni istiyorum."

"Neden? Neden Merlin'i öldürmem gerekiyor?"

"Çünkü seni kandırdı. O da benim gibi Sihirli Yonca'nın nerede büyüyeceğini biliyor. Anlaşma çok basit: Ben sana Sihirli Yonca'nın nerede olduğunu söyleyeceğim. Sen de Merlin'i öldüreceksin. Sen sınırsız şansa

sahip olacaksın. Benim de dertlerim sona erecek. Merlin'i ölümü seni Sihirli Yonca'ya kavuşturacak, beni de en büyük düşmanımdan kurtaracak."

Nott kendini kandırılmış hissediyormuş, hayal kırıklığına uğramış ve öfkeliymiş. Merlin'i cezalandırmayı o kadar çok istiyormuş ki onu öldürmeyi kabul etmiş.

Bunda şaşacak bir şey yok. İyi Şans'ı yakalayacağına dair inancını yitiren biri, onu kendisine ilk teklif eden kişiden satın almaya kalkar. Şansı yakalamayı uman insanlar, bunun kolayca, hiç çaba harcamadan gerçekleşeceğini sanırlar. Tıpkı Nott gibi.

"Anlaştık! Bana Sihirli Yonca'nın yerini söyle!"

"Unutma, bana söz verdin. Sihirli Yonca yarın... kralın sarayının bahçesinde bitecek. Asla bu ormanda büyümeyecek."

"Ne?" diye bağırmış Nott, duyduklarına inanamayarak.

"Tabii! Ne sandın? Merlin bütün şövalyeleri kandırmaya çalıştı. Onları Büyülü Orman'a yönlendirdi. Hepiniz buraya gelip boşa zaman harcayın diye. Ama sadece ikiniz geldiniz. Merlin daha fazla kişinin geleceğini düşünmüştü. Yine de en azından, ilgiyi kralın bahçesinden başka yöne çekmeyi başardı. Kimse Sihirli Yonca'yı orada bulmayı beklemiyor. Yarın kendisi gidip yoncayı koparacak. Acele et. Buraya gelmen iki gün sürdü, ama geri dönmek için bir gecen var. Atına atla ve bütün gece yol al. Atın ölse bile!"

Nott'un öfkeden gözü dönmüş. Sonunda bütün parçalar birleşmiş işte.

Büyülü Orman'ın bütün sakinlerinin onu neden aptal gibi gördüğünü, vaktini orada asla büyümeyecek olan Sihirli Yonca'yı arayarak geçirdiği için kendisiyle neden dalga geçtiklerini şimdi anlıyormuş.

Nott atına binmiş ve ormanın içinde gözden kaybolmuş. Kralın sarayına doğru son sürat ilerlemeye başlamış.

İyi Şans'ın Sekizinci Kuralı

Hiç kimse İyi Şans'ı satamaz.

İyi Şans satılamaz.

Şans satarım diyen

hiç kimseye inanmayın.

Cadı Ve Baykuş, Sid'i Ziyaret Ediyor

Cadı yüksek sesle ürkütücü bir kahkaha atıp kuzeye doğru ilerlemeye başlamış. Sid'in geceyi orada geçirdiğini biliyormuş.

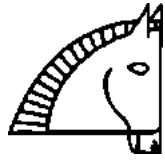

Sid derin derin uyuyormuş. Öyle ki baykuş onu uyandırmak için üç kez uzun uzun bağırmak zorunda kalmış.

"Vuuuuuu, vuuuuuu, vuuuuuuuuu!"

"Kim var orada?" Sid ayağa fırlamış ve kılıcına davranmış.

"Korkma. Ben Cadı Morgana."

Sid kılıcını tutmaya devam etmiş.

"Benden ne istiyorsun?"

Cadı çok acımasız ve kötü kalpliymiş. İki şey istiyormuş. Önce Nott'tan Merlin'i öldürmesini istemiş. Şimdi de amacı Sid'i oradan uzaklaşmaya ikna etmekmiş; böylece Sihirli Yonca ertesi gün ormanda görülürse, onu kendi alabilecekmiş.

"Shiirli Yonca yarın büyüyecek. Ama Merlin size yalan söyledi. Yonca sınırsız şansın simgesi filan değil. Uğursuzluğun simgesi. Büyüyü ben kendim yaptım: 'Yoncayı her kim koparırsa, üç gün içinde ölecek.' Eğer

yarın gün batımına kadar kimse koparmazsa, o zaman Merlin ölecek. Bu yüzden seni ve diğer şövalyeyi kandırmış. Onun yerine ikinizden birinin öleceğinden emin olmak istemiş. Merlin, yoncanın yarın günbatımından önce koparılmasını bekliyor. Sarayına dön. Nott döndü bile."

Cadı çok akıllıymış. Beyaz atlı, beyaz pelerinli Sid'e seçenek bırakmıyormuş. Sid ertesi gün Sihirli Yonca'yı bulursa ne yapacağını bilemeyecekmiş. Eğer yoncayı koparırsa ölecekmiş. Ama ya Merlin haklıysa? Ya yonca gerçekten İyi Şans'ın simgesiyse?

Yapılacak en kolay şey, Nott'un peşinden gitmek, bir ikilemle yüz yüze kalmadan ormanı terk etmekmiş. Sid biraz düşünmüş, sonra cadıya dönmüş.

"Tamam. O halde bu akşam yola çıkarım."

Cadı gülümsemiş.

"Ama Merlin'i görmeye gideceğim. Ona Sihirli Yonca'yı kendisinin koparmasını söyleyeceğim. Bana söylediğin büyüye göre, yoncayı her kim koparırsa, üç gün içinde ölecek. Ama eğer Merlin koparırsa, ölmeyecek. Böylece büyü bozulacak. Çünkü yoncanın asla bulunmaması halinde ölecek olan kişiyle, yoncayı koparıp da ölmeyecek olan kişiler aynı kişi, Merlin. Böylece Merlin kurtulmuş olacak ve yoncayı bana verecek."

Sid, Morgana'yı alt etmiş. Cadı artık gülümsemiyormuş. Sid'i tuzağına düşüremediğini fark edince, arkasına dönmüş. Baykuş omzundaymış. Süpürgesine binmiş ve kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış bir köpek gibi, homurdana homurdana çekip gitmiş.

Sid az önce olanları düşünmüş. Merlin'in kimseyi kandırmadığını biliyormuş. Nott böyle bir şeye ya da cadının kendisine söylediklerine nasıl inanabilirmiş? Bir şövalye olarak, asıl önemli şeyin görevine olan inancını kaybetmemek olduğunu bilmiyor muymuş?

Daha önce, İyi Şans kendini biraz geç gösterince umudunu kaybedip pes eden o kadar çok şövalye görmüş ki, doğru olduğunu düşündüğün şeye inanmanın ne kadar önemli olduğunu öğrenmiş.

Uyumadan önce, kişinin amacından bir başkasının amacı, örneğin cadının amacı, için vazgeçmemesinin ne kadar önemli olduğunu düşünmüş. Eğer amacına, hedefine, görevine sadık kalırsan, İyi Şans mutlaka geliyormuş.

Son olarak, akıl hocasının her zaman kendisine söylediği şeyi hatırlamış: Sana şans satmaya çalışan hiç kimseye inanma.

İyi Şans'ın Dokuzuncu Kuralı

Bütün koşulları yarattıktan sonra,
sabırlı olun, pes etmeyin.
İyi Şans'ın gelmesi için,
inancınızı koruyun.

Kısmet Ve Şans Tanrısı, Rüzgâr

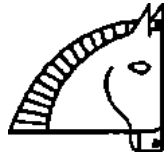

Ertesi sabah Sid içi kıpır kıpır uyanmış. Hazırladığı alana yakın bir yere oturup beklemeye başlamış. Saatler geçmiş, ama hiçbir şey olmamış.

Gün ilerlemiş, ama hâlâ hiçbir şey olmamış. Sid düşünmüş:

"Ne yapalım, hiç değilse bunca gün Büyülü Orman'da bir tutkuyla yaşadım. Doğru ve gerekli olduğuna inandığım şeyleri yaptım. Evet, Sihirli Dört Yapraklı Yonca'nın biteceği yeri doğru seçmiş olmam küçük bir olasılıktı, ama olsun."

Birden onun bile hayal edemeyeceği bir şey olmuş.

Kaderin kontrolünü elinde tutan Kısmet ve Şans Tanrısı Rüzgâr, ağaçların yapraklarını sallamaya başlamış. Biraz sonra, yeşilimsi sarı renkte, küçük buğday tanelerini andıran minik tohumlar yağmaya başlamış. Bunlar dört yapraklı yonca tohumlarıymış; her tohum İyi Şans Yoncası oluverecek gibiymiş. Sadece bir tane değil, sonsuz sayıda Dört Yapraklı Yonca tohumu varmış.

Tohumlar sadece Sid'in durduğu yere değil, bütün Büyülü Orman'ın üzerine, her köşeye yağıyormuş. Hatta sadece Büyülü Orman'a değil, bütün krallığa yağmaktaymış. Merlin'in yarışmasına katılmayı kabul etmeyen şövalyelerin başına tohumlar düşüyormuş. Ormandaki

bütün garip yaratıklar, Cüce, Sequoia, Gölün Sultanı, Ston, Nott ve Morgana da tohumlardan nasiplerini alıyorlarmış. Her yer Dört Yapraklı Yonca tohumu kaynıyormuş.

Büyülü Orman'ın sakinleri ve ülke sakinleri tohumlarla hiç ilgilenmemişler. Yılda bir kez, bu mevsimde, hiçbir işe yaramayan, üstelik insanı rahatsız eden bu yeşilimsi sarı yağmura tanık oluyorlarmış zaten. Yapış yapış oldukları için de sinirden deliye dönüyorlarmış.

Beş dakika sonra, Dört Yapraklı Yonca tohumu yağmuru durmuş. Küçük yeşilimsi sarı tohumlar, yere çarptıklarında kar taneleri gibi erimişler. Çöle serpilen kumlar gibi ölüp gitmişler.

Büyülü Orman'a düşen milyonlarca tohum da hiçbir işe yaramadan kaybolup gitmiş.

Sadece, hem güneş ışığı alan, hem de gölgeliği olan,

bol bol sulanan, taşlardan arındırılmış, taze toprağın üzerine düşen birkaç tohum kalmış.

Sadece o tohumlar kısa süre içinde Dört Yapraklı Yonca'ya dönüşmüş. Bütün bir yıl boyunca, bir dahaki yağmura dek şans getirmeye yetecek kadar, yüzlerce Sihirli Yonca varmış. Başka bir deyişle, Sınırsız Şans varmış. Sid bir süre hareketsiz durup, yarattığı İyi Şans'ı seyretmiş. Sonra diz çöküp minnetle içini çekmiş. Gözlerinden yaşlar süzülüyormuş.

Rüzgârın dinmekte olduğunu fark edince, onunla vedalaşmak, tohumları getirdiği için teşekkür etmek istemiş Demiş ki:

"Ey, Kısmet Ve Şans Tanrısı Rüzgâr, neredesin? Sana teşekkür etmek istiyorum!"

Rüzgâr cevap vermiş:

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Her yıl aynı gün,

bütün Büyülü Orman'ın ve ülkenin sakinlerinin üzerine Dört Yapraklı Yonca tohumları yağdırıyorum. Ben Kısmet ve Şans Tanrısı'yım. Birçok kişinin inandığının aksine, şans saçmıyorum, sadece şansın herkese eşit dağıtıldığından emin olmaya çalışıyorum. Burada Sihirli Yonca büyüdü, çünkü sen koşulları yarattın. Aynı şeyi kim yapsa, İyi Şans'ı yaratmış olacaktı. Ben sadece her zaman yaptığım şeyi yaptım. Benim yanımda taşıdığım İyi Şans her zaman var. Sorun, insanların onu yakalamak için hiçbir şey yapmalarına gerek olmadığına inanmaları."

Devam etmiş:

"Aslında seçtiğin yerin önemi yoktu. Önemli olan, seçtiğin yeri hazırlamandı. Şans, fırsat ve hazırlıkların toplamıdır. Ve fırsat... her zaman vardır."

Gerçekten de öyle olmuş.

Dört Yapraklı Yonca sadece Sid'in olduğu yerde bü-

yümüş; çünkü bütün üllkede tohumların ölmesini engellemek için gerekli koşulları yaratan bir o varmış.

Birçok insanın inandığının aksine, İyi Şans, hiçbir şey yapmadan bekleyen az sayıda insanın başına gelen bir şey değildir.

İyi Şans, bir şeyler yapmamız halinde hepimizin başına gelebilecek bir şeydir.

Bu "bir şeyler", hepimiz için mevcut olan fırsatların, verimsiz toprağa düşen Dört Yapraklı Yonca tohumları gibi ölmesini engellemek üzere gerekli koşulları yaratmaktan ibarettir.

Rüzgâr gitmiş. Sid de Büylü Orman'dan ayrılmış.

İyi Şans'ın Onuncu Kuralı

İyi Şans'ı yaratmanın sırrı,

fırsatlar için gerekli koşulları hazırlamaktır.

Fırsatlar ise hep vardır.

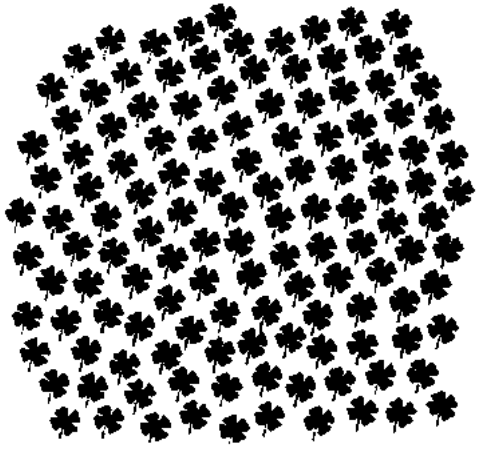

Öykünün Anafikri

İyi Şans'ı yaratmanın sırrı,

koşulları yaratmaktır.

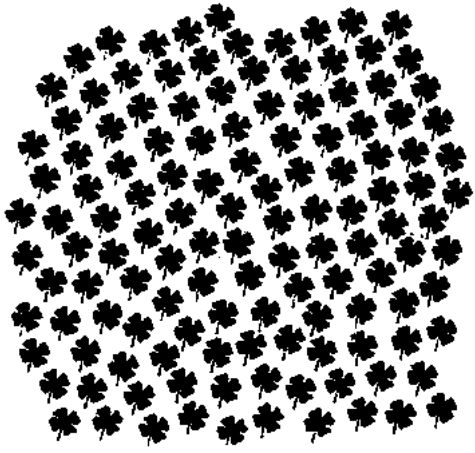

Merlin'le Yeniden Buluşma

Nott, bütün yedinci gece boyunca yol almış. Saraya vardığında, siyah atının böğrü kan içindeymiş. Nott saraya zamanında varıp Sihirli Yonca'yı koparabilmek için yol boyunca zavallı hayvanı kırbaçlayıp mahmuzlamış durmuş. Hayvan da saraya ulaştıktan sonra kısa süre içinde ölmüş.

Nott sarayın kapısına koşmuş. Yol boyunca karşısına çıkan her şeyi yumruklayıp tekmeleyerek yıkmış. Kılıcını elinde sımsıkı tutuyormuş. Yüzü kudurmuş gibiymiş, gözleri öfke ve hırstan kıpkırmızıymış.

"Merlin! Merlin! Neredesin? Saklanma! Seni bulacağım!"

Merlin'i bulacağından emin olduğu yere, sarayın yemyeşil, muhteşem bahçesine gitmeye karar vermiş.

Dışarı açılan cam kapıyı açtığında, Merlin'in bahçenin ortasında dikildiğini görmüş. Uzun, beyaz değneğine dayanmış, duruyormuş Merlin. Yüzünde ciddi bir ifade varmış. Ama bahçe artık bahçe değilmiş. Yerleri taşlarla kaplı bir avluya dönüşmüş burası. Saray görevlileri, son yedi günü yerlere taş döşeyerek geçirmişler.

Nott kılıcını elinden düşürmüş.

"Bunu neden yaptın? Neden bahçenin yerine taş döşettin?" diye sormuş Merlin'e.

"Çünkü bunu yapmasaydım, beni öldürmeye çalışacaktın. Nedenlerimi dinlemeyecektin. Cadının sana yalan söylediğini anlatmamın tek yolu buydu. Ben, Bilge Merlin, her şeyi biliyorum. Cadının sana şans satacağını, oysa böyle bir şansın olmadığını biliyordum. Senin beni öldürmeye geleceğini biliyordum. Saatlerce aradıktan sonra, Sihirli Yonca'nın burada olmadığını anlayacağını da biliyordum. Seni durdurmak zorundaydım."

Nott hatasını anlamaya başlamış. O, her şeyin kolay olmasını istemiş. Hep, şanslı olmayı hak ettiğini düşünmüş. Ama şimdi, sarayın bahçesinde Merlin'in yanında dikilirken, yanıldığını anlıyormuş. Merlin devam etmiş:

"Artık sen de biliyorsun ki, Sihirli Yonca burada değil. Tıpkı söylediğim gibi, birkaç saat önce Büyülü Orman'da ortaya çıktı. Bol bol, hatta sana bile yetecek kadar Sihirli Yonca var orada. Ama sen pes ettin. Ken-

dine olan güvenini kaybettin. Bu kadarla da kalmadın, hep şansı sana başkalarının sunmasını bekledin."

Nott arkasını dönmüş. Yanında atı ve kılıcı olmadan, sarayına gitmiş. Hayatının geri kalan kısmını orada yalnız geçirmiş.

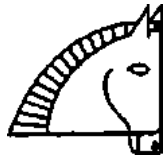

Ertesi gün Sid kasabaya varmış. Hemen saraya koşmuş. Merlin'i görmek, ona Sihirli Yonca'yı, sınırsız şansın simgesini bulduğunu söylemek, teşekkür etmek istiyormuş.

"Merlin! Merlin! Bak!" Bir avuç Dört Yapraklı Yonca, İyi Şans Yoncası uzatmış. "Sana teşekkür etmeye geldim. Bunu sana borçluyum."

"Hayır," demiş Merlin. "Ben bir şey yapmadım. Hiçbir şey yapmadım." Devam etmiş. "Büyülü Orman'a gitmeye karar veren sensin. Yüzlerce şövalye arasında bir tek sen pes etmedin. Ormanda yonca büyümeyeceğini söyledikleri halde yeni, taze toprak taşıdın. Şansını Gölün Sultanı'yla paylaşmayı kabul ettin. Dalları budama işini ertelemedin. Gereksiz gibi görünen şeylerin önemini fark ettin ve taşları temizledin. Oysa sen bunu yaptığında her şey çoktan hazırmış gibi görünüyordu. Sen, inancını kaybetmedin. Yaptığın şeye inandın; sana şans satmaya çalıştıklarında bile kulak asmadın."

Merlin eklemiş:

"Ama en önemlisi, Sid: Yonca'yı şansının yardımıyla bulmayı beklemedin. Bunun için gerekli koşulları kendin yarattın."

Sözlerini şu cümleyle bitirmiş:

"Sen, İyi Şans'ının nedeni olmayı tercih ettin."

Sid, Merlin'i sevgiyle kucaklayarak onunla vedalaşmış. Beyaz atına binmiş ve yeni maceralar aramaya başlamış. Geri kalan günlerinin büyük bölümünü şövalyere, şövalye olmayanlara, hatta çocuklara İyi Şans'ın kurallarını anlatarak geçirmiş.

Artık İyi Şans'ın nasıl yaratıldığını bildiğine göre, bu sırrı kendine saklayamazmış. İyi Şans'ın paylaşılması gerekiyormuş.

Sid kendi kendine düşünüyormuş: "Ben yedi gün içinde kendi başıma bu kadar İyi Şans yaratabildiğime göre, bütün ülke İyi Şans yaratmayı öğrenirse, yaşamlarının geri kalanı boyunca neler yapabilirler kimbilir!"

İyi Şans'ın Yeni Kaynağı

İyi Şans'ı yaratmak,
koşulları yaratmayı gerektirdiğine göre...
İyi Şans size bağlıdır.
Yarından itibaren siz de
Kendi İyi Şans'ınızı yaratabilirsiniz.

Üçüncü Bölüm

İyi Şans'ı Yeniden Bulmak

Sonsöz

Öyküyü dinledikten sonra, Jim de ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarını oturdukları bankın altındaki taze yoncaların arasına gömdü.

İki arkadaş bir süre sessizce oturup öyküyü düşündüler. İkisi de tek kelime etmiyordu. Neredeyse iki dakika geçti. İkisi de bir şey düşünüyordu. Sonra, Jim'in gözünden bir damla yaş süzüldü. İlk konuşan Max oldu:

"Ne düşündüğünü biliyorum. Kusura bakma Jim, seni sıktım..."

"Neden?"

"Sanırım bunun sadece bir masal, sıradan bir öykü olduğunu düşündün. Bilmiyorum... Ben... Sadece senin İyi Şans'ı yakalamana yardımcı olmaya çalıştım."

"Ben de tam bunu düşünüyordum, Max. Bu öykünün nasıl imdadıma yetiştiğini düşünüyordum. Ne garip, elli yıldır görmediğim çocukluk arkadaşım karşıma çıkıyor ve bana bu öyküyü anlatıyor."

Max bir an durakladı; Jim'le böyle beklenmedik bir şeklide karşılaşmaları ilginç bir tesadüftü gerçekten. "Tesadüf"tü ama, İyi Şans değil. İyi Şans öyküsü Jim'e tamamen tesadüfen ulaşmıştı. Ne garip! Max, Jim'e döndü:

"Doğru, haklısın. İyi Şans öyküsü sana tesadüfen ulaştı."

"Öyle mi?" dedi Jim. "Ben tam tersini düşünüyordum."

"Tam tersini mi?" Max, Jim'in ne kastettiğini anlayamamıştı.

"Evet, tam tersini. Bu öykünün bana ulaşması için koşulları kendim yarattım. İyi Şans'ın elime gelmesini sağladım."

"Sen mi?"

"Evet, Max. Biz seninle tesadüfen karşılaşmadık. Yaşamımın en kötü günlerini geçirdiğim son dört yıl boyunca, tek umudum hayattaki en iyi arkadaşımı, seni, bulmaktı. Bunca yıldır karşılaştığım her insanın yüzünde seni aradım. Seni düşünmeden tek bir günüm geçmedi. Her yerde seni görmeyi umdum. Sen benim bu hayatta sahip olduğum tek dostsun. Pek çok kez, seni bulduğumu hayal ettim. Tıpkı yoncayı gözünde canlandıran Sid gibi, ben de gözümde seninle kavuştuğumuz anı canlandırdım hep. Bazen kucaklaştığımız anı bile hissettim. Bir gün karşılaşacağımızı düşünmekten hiç vazgeçmedim."

Jim ekledi:

"Seni buldum, çünkü bulmak istiyordum. İyi Şans öyküsü bana ulaştı, çünkü ben de bilmeden onu arıyordum."

Max çok etkilenmişti.

"Bu yüzden öykünün doğru olmadığını düşünmedin..."

"Haklısın. Öykünün doğru olmadığını düşünmedim. Tam tersine, seninle buluşmamız bana benim de Sid gibi olabileceğimi kanıtladı. Bugün, İyi Şans'ı yaratan ben oldum. Ben de İyi Şans'ı yaratabilirmişim demek. Anlıyorsun değil mi?"

"Elbette anlıyorum," dedi Max.

"Öyküne bir kural daha ekleyebilir miyim?" diye sordu Jim.

Ve ekledi:

İyi Şans Öyküsü...

Size asla tesadüfen ulaşmaz.

Max gülümsedi. Başka bir şey söylemeye gerek yoktu. İyi dostlar bazen sözcüklere ihtiyaç duymuyorlardı. Yeniden kucaklaştılar. Max gitti. Ancak Jim orada kalıp, bankta, çıplak ayaklarını yoncaların arasına gömerek oturmaya devam etti.

Birden bir şeyin ayağını gıdıkladığını hissetti. Sanki bir şey onun dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Eğildi ve hiç bakmadan yerden bir şey kopardı.

Dört yapraklı yoncaydı bu.

Jim, altmış dört yaşında, İyi Şans'ı kendisinin yaratabileceğine inanmaya karar verdi.

Siz daha ne kadar beklemeyi düşünüyorsunuz?

Dördüncü Bölüm

Bizimle Aynı Fikirde Olanlar

Başarının yüzde doksanının temelinde ısrar etmek vardır.

—*Woody Allen*

Koşullar mı? Koşullar nedir ki? Koşullar benim!

—*Napoleon Bonaparte*

İnsanlar içinde bulundukları durumdan koşulları sorumlu tutuyorlar hep. Ben koşullara inanmıyorum. Bu dünyada bir yere gelebilmiş kişiler istedikleri koşulların peşine düşen, bulamadıklarında ya da yakalayamadıklarında koşulları kendileri yaratan insanlardır.

—*George Bernard Shaw*

Birçok insan yetenekli olmanın büyük bir şans olduğunu düşünüyor. Pek az kişi, büyük yeteneğin şans getirebileceğine inanıyor.

—*Jacinto Benavente*

Şans, ancak hazır olan insanlara iyilik yapar.

—*Isaac Asimov*

Şans, ancak cesareti olanlara iyilik yapar.

—*Virgil*

Şans, başarısız olanların bahanesidir.

—*Pablo Neruda*

Şans meyvesi olgunlaşınca düşer.

—*Friedrich von Schiller*

Şansa kesinlikle inanıyorum ve ne kadar çok çalışırsam o kadar şanslı olduğumu görüyorum.

—*Stephen Leacock*

Ne kadar alıştırma yaparsam, kendimi o kadar şanslı hissediyorum.

—*Gary Player*

İyi Şans'ın girdiği bir kapı vardır, ama anahtar sizdedir.

—*Japon atasözü*

Şans bizim dışımızda değildir; içimizde ve irade gücümüzde saklıdır.

—*Julius Grosse*

Şans, cesareti takip eder.

—*Ennio*

Bizi şansa götüren onca şey arasında en önemlileri sebat ve çok çalışmadır.

—*Marie R. Reybaud*

Şans, cesareti olanlara yardım eder.

—*Publio Terencio*

İlhamın gelmesi bana bağlı değildir.

Yapabileceğim tek şey, onun beni işbaşında yakaladığından emin olmaktır.

—*Pablo Picasso*

Deha, yüzde 10 ilhamdan, yüzde 90 terden oluşur.

—*Thomas Edison*

İşteki başarının sırrı, başkalarının bilmediği bir şeyi bilmekte gizlidir.

—*Aristotle Onassis*

Başınıza gelen birçok şeyin nedeni sizsiniz.

—*Nikki Lauda*

"Hayalini ne zaman gerçekleştirmeyi planlıyorsun?" diye sormuş usta, çömezine. "Elime fırsat geçer geçmez," demiş çömez. Usta karşılık vermiş: "Fırsat gelmez, zaten vardır."

—*Anthony de Mello*

Tanrı Evren'le kumar oynamaz.

—*Albert Einstein*

Beşinci Bölüm

Özet, Öykünün Anafikri, İyi Şans'ın Yeni Kaynakları

Kurallar

İyi Şans'ın Birinci Kuralı

Şans uzun süreli değildir, çünkü bize bağlı değildir.

İyi Şans ise sonsuza dek devam eder. Çünkü onu biz yaratırız.

İyi Şans'ın İkinci Kuralı

Çok kişi İyi Şans ister;

Ama pek az kişi onun peşine düşmeye gönüllüdür.

İyi Şans'ın Üçüncü Kuralı

Eğer şu anda İyi Şans'tan yoksunsanız, belki de bu mevcut koşullardan kaynaklanıyordur.

İyi Şans'ı yakalamak için, yeni koşullar yaratmalısınız.

İyi Şans'ın Dördüncü Kuralı

İyi Şans için gerekli yeni koşulları oluşturmak, sadece kendi çıkarlarınızı düşünmeniz anlamına gelmez.

Başkalarına da yardımcı olacak koşulları yaratırsanız, İyi Şans'ı yakalama olasılığınız artar.

İyi Şans'ın Beşinci Kuralı

Yeni koşulları yaratmayı ertelerseniz, İyi Şans'ı asla yakalayamazsınız.

Yeni koşulları yaratmak bazen çok çalışmayı gerektirir ama...

Bunu sakın ertelemeyin!

İyi Şans'ın Altıncı Kuralı

Bazen, doğru gibi görünen koşullarda bile İyi Şans yakalanmaz.

Bu durumda, gereksiz gibi görünen ama vazgeçilmez olan koşulları küçük ayrıntılarda arayın.

İyi Şans'ın Yedinci Kuralı

Sadece talihe inananlara, koşulları yaratmaya çalışmak saçma gelir.

Koşulları yaratanlar, talihi düşünüp endişelenmezler.

İyi Şans'ın Sekizinci Kuralı

Hiç kimse İyi Şans'ı satamaz.

İyi Şans satılamaz.

Şans satarım diyen hiç kimseye inanmayın.

İyi Şans'ın Dokuzuncu Kuralı

Bütün koşulları yarattıktan sonra, sabırlı olun, pes etmeyin.

İyi Şans'ın gelmesi için, inancınızı koruyun.

İyi Şans'ın Onuncu Kuralı

İyi Şans'ı yaratmanın sırrı, fırsatlar için gerekli koşulları hazırlamaktır.

Fırsatlar ise hep vardır.

Öykünün Anafikri

İyi Şans'ı yaratmanın sırrı, koşulları yaratmaktır.

İyi Şans'ın Yeni Kaynağı

İyi Şans'ı yaratmak, koşulları yaratmayı gerektirdiğine göre...

İyi Şans size bağlıdır.

Yarından itibaren siz de

Kendi İyi Şans'ınızı yaratabilirsiniz.

İyi Şans Öyküsü...

Size asla tesadüfen ulaşmaz.

Not

Bu kitap sekiz saatte, hiç durmadan yazıldı.

Ama yaratmamız üç yılımızı aldı.

Bazı insanlar sadece sekiz saati hatırlayacaktır.

Diğerleri de sadece üç yılı.

Birinci gruptakiler bizim sadece şanslı olduğumuzu düşünecekler.

İkinci gruptakiler ise İyi Şans'ın koşullarını bizim yarattığımıza inanacaklar.

Yazarlar Hakkında

Alex Rovira, Salvetti & Llombart adlı pazarlama danışmanlığı firmasının yöneticilerindendir. Daha önce çeşitli şirketlerde farklı pazarlama pozisyonlarında görev yapan Rovira, kendi danışmanlık şirketini de kurmuştur. Aynı zamanda psikoloji alanında tanınmış bir konuşmacıdır. Yazarın daha önce yayımlanmış başka kitapları da bulunmaktadır.

Fernando Trais de Bes, Salvetti & Llombart'ın kurucu ve yöneticilerindendir. Çeşitli çok uluslu şirketlerde pazarlama pozisyonlarında görev yapmıştır.

Yazarlar, Salvetti & Llombart aracılığıyla, aralarında Bayer, Hewlett-Packard, Mercedes-Benz, Microsoft, Nestle, PepsiCo ve Universal'in de bulunduğu önemli

kuruluşlarla çalıştılar. Aynı zamanda, McKinsey & Co, Bain &Company, AT Kearney ile ortak danışmanlık çalışmaları yaptılar.

Her iki yazar da Avrupa'nın en saygın işletme okullarından biri olan ESADE Business School'da pazarlama profesörüdür. Rovira aynı zamanda insan kaynakları dersleri vermektedir.